

Curierul Adventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

*El a venit astfel
să aducă vestea
bună a păcii
nouă celor ce
erați departe
și pace celor ce
erau aproape.*

Efeseni 2,17

De ce Curierul nu trezește reacții

Astăzi în tren, pentru că acasă n-am avut timp, am citit *Curierul Adventist* și apelul la colaborare cu cititorii. Este bună această dorință și interesul arătat. Am simțit nevoia lăuntrică de a vă scrie părerea, chiar aici în sala de așteptare.

Îmi pare că participarea cititorilor e neînsemnată. Iată ce văd eu la mine și în comunitatea mea, unde sunt prezbiter, pe scurt:

1) Multe mesaje vin de la Conferința Generală și noi credem că au valoarea măturilor, că nu e nimic de adăugat.

2) Lipsa de timp (de necomentat). Eu de abia mă mențin cu studiul pentru predică, lecțiune, materialul școlii de misionari, cât despre grupa de rugăciune și grupele Maranata, le avem în gând, la serviciu.

3) Stresul și dorința de a fi informat: ziare, televiziune, fac de multe ori să privim *Curierul* ca pe un ziar (ce mai face biserica?).

4) Scăderea spiritualității - predicile ne plictisesc, chiar și orele tinerețului, aceleași persoane se roagă. Nimeni nu se plânge că nu mai avem adunări duminică sau miercuri seara. Dar subiectele principale de discuție sunt: la tineri noile mașini, dolari, sport; la femei... în nici un caz *Curierul* - despre care, fără să exagerez, doar pe un unchi de-al meu îl mai aud câteodată despre vreo informație din *Curier*, dar nu ceva de fond. Anevoios citesc câte ceva din paginile „Isus în imagini”, când am auzit-o și pe fata mea, elevă la liceu, că citește aceste pagini.

Ce mai observ. În pauzele de la serviciul divin se varsă lacrimi nu pentru gândurile din predică sau *Curier*, ci pentru soțul, soția, copilul, ruda care lucrează în Israel, sau la Madrid, etc.

Acestea sunt realități ale comunității, care generează o lipsă de interes pentru cele spirituale. Frații scumpi Cristescu, Roman, Modoran fac apel la școală pentru evanghelizare Maranata - grupe de acțiune, dar eu sunt tare dezamăgit și de multe ori îmi zic: sau dâșii nu sunt realiști... sau eu n-am avut atâta influență. Lucrare fac - cum cred mai bine - dar pare imposibil să fie planificată în detaliu.

Eu sprijin eforturile dvs.; mai mult de o părere nu vă pot da. Ce pot face decât să mă rog pentru dvs., redactorii, și să explic și comunității mele dorințele de a comunica cu noi.

Daniel Mocanu,
Vălcănești-Prahova

Nevoi practice

Sunt un fidel cititor al acestei reviste și aș putea spune că aduce lumină și căldură în sufletul meu (aceiași lucru îl simt și la emisiunea radio *Voceea Speranței*).

Am citit rubrica în care se cer sugestii de la cititori.

Propunerea mea ar fi dacă s-ar găsi spațiu pentru anunțuri privind locuri de muncă. Sunt tânăr, sunt șomer, urmez la școala de botez. Comunitatea noastră este o comunitate cu persoane puține. Nu sunt numai eu în această situație.

Trebuie să ne gândim la faptul că suntem frați nu numai în credință, ci și în suferință, și toate comunitățile din țară s-ar putea uni, deoarece suntem una singură.

Marian Oprica,
Homorăciu, Prahova

Muncitorii citesc Curierul în pauză

Sunt membru al comunității Medias, iar în prezent locuiesc temporar în Austria împreună cu familia. Ocazional am primit revistele *Curierul Adventist* și *Sennele Timpului*. Vă spun sincer că m-am bucurat personal și m-am îmbogățit spiritual. La firma unde lucrez eu sunt câțiva români cu care colaborăm și am făcut o interesantă experiență: am luat din aceste reviste la lucru în cadrul firmei noastre, căci se întâmplă uneori să lucrăm la câte o mașină câte 2-3 români, iar după un sistem de rotație a locurilor de muncă, unul din cei trei are la dispoziție 15-20 minute pauză, timp în care poate studia aceste reviste. Unii și-au exprimat dorința să le duc aceste reviste și mă bucur că pot să fac ceva în această direcție. Din acest motiv doresc mult să le pot primi regulat.

Octavian Agărbiceanu,
Krems-Reuberg, Austria

Responsabilitate pentru tineretul de mâine

În articolul intitulat „Așteptări, mărturi și amintiri”, semnat de fratele Ion Buciuman (*octombrie*), am citit:

„Am ajuns la concluzia că situația spirituală precară a tineretului din vest nu este determinată în primul rând de opțiunea lor greșită, ci de viziunea liderilor lor spirituali.”

Trebuie să ai curaj să spui acest lucru, dar, dacă este un adevăr, trebuie spus cu tărie, trebuie ca străjerii să dea un sunet de trâmbiță clar, pentru ca

poporul rămășiței să iasă la luptă și să-și apere granițele spirituale, precum și frumosul și bogatul tezaur dăruit de „Căpetenia desăvârșirii noastre”, prin sfinții apostoli și profeți. Dar, să ne oprim puțin, să cugetăm, să aruncăm o privire și în „casa” noastră. Unde ne găsim noi față de această situație? Pe ce treaptă?

Și în țara noastră se manifestă spirit lumesc și extravagant. Poate că nu este decât un început, dar, dacă nu este stopat la timp, urmează continuarea, apoi extinderea, așa cum este normal să credem că s-a întâmplat și în țările din vest.

Să învățăm din trista experiență a popoului lui Dumnezeu din vechime. Datorită neascultării de Dumnezeu de a izgoni pe canaanii idolatri din țara făgăduită, influența lor s-a simțit, într-adevăr, la început foarte slabă, dar generațiile următoare au căzut cu totul în idolatrie. Cuvântul inspirat spune: „Înainte ca generația care fusese îndrumată de Iosua să fi murit, idolatria a făcut progrese prea slabe; dar părinții pregătiseră calea pentru cădere.” (*Figuri din Istoria biblică*, vol.2, pag.143). Pentru acest motiv, trebuie să ne oprim o clipă din iureșul muncii noastre, oricât de calitativă ar fi ea, oricât de urgentă, să reflectăm, să ne cercetăm și să îndreptăm ce este de îndreptat până nu este prea târziu. Părinții tinerilor și cât mai ales părinții spirituali au datoria sfântă de a veghea, înainte de a ajunge și tineretul nostru într-o situație spirituală precară.

Dionisie Deoanca,
Gloversville, New York

Serva Domnului spune că solia laodiceană este capabilă să aducă cernerea și curățirea bisericii de tot molozul ideilor, laudelor, faptelor, activităților noastre, prin care vrem să ajungem cineva.

Ne este dat nouă să înțelegem, că orice am întreprinde în cadrul bisericii e fără valoare, dacă lipsește adevărata comoară în viața personală, iar starea de indiferență rămâne, asupra căreia Isus privește cu tristețe. Când această solie va fi tratată și transmisă cu seriozitate, vom avea tineri vii, demni de numele pe care-l poartă, păstori buni care își cunosc menirea și lucrarea la care au fost chemați, iar Isus va fi în centrul preocupărilor noastre și lumina va lumina tot pământul de slavă.

Nelu Naciu,
Frata, Cluj

DEPARTAMENTE

- 2 Scrisori
- 4 Editorial
- 5 Editorial special
- 11 Scrisoare deschisă
către biserică
- 12 Interviu
- 13 Drepturi și
libertăți
- 18 Știri, informații,
anunțuri
- 24 Necrolog

ARTICOLE

- 6 Străjere, cât e ceasul?
Florin Lăiu
- 9 Remediul lui Dumnezeu
pentru tensiunile etnice
Elijah Mvundura
- 14 15 aprilie - ZIUA COLPORTORULUI
Evanghelizarea cu lite-
ratură
Lazăr Forray
- 15 22 aprilie - ZIUA EDUCAȚIEI CREȘTINE
Prin el izbăvise Domnul
pe Sirieni
Benjamin Roșca
- 19 Oh, tinerii...
Ion Bucuman
- 21 SĂNĂTATEA CA MISIUNE
Cine riscă, nu câștigă
Dr. Constantin Dinu

9 Evanghelia veșnică
unește pe toți oamenii

„Dumnezeu va da tot mai multă lumină, iar vechile adevăruri vor fi redescoperite și așezate în rama prețioasă a adevărului. Ca ambasadorii ai lui Hristos, noi trebuie să cercetăm Scripturile și să căutăm adevărurile care au fost ascunse sub gunoii erorilor, iar fiecare rază de lumină primită trebuie să fie comunicată altora. Un interes va predomină, un subiect va înghiți pe toate celelalte; Domnul Hristos, Neprihănirea noastră.”

(Ellen White, *Review and Herald*,
23 decembrie 1890)

În numărul viitor:

Articole și interviuri dedicate
Anului femeii adventiste

14 Cartea - drum spre
Isus

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor Adrian Bocăneanu
Consultanți Nelu Dumitrescu, Viorel Dima, Petre Danci, Adam Engelhardt, Teodor Huțanu, Ecilian Niculescu, Virgil Peicu, Iosif Suciu

Colaboratori speciali Ioan Bucuman, Lucian Cristescu, dr. Constantin Dinu, Lazăr

Forray, Aron Moldovan, Adalbert Orban, Benjamin Roșca

Tehnoredactare George Toncu

Adresa redacției:
Curierul Adventist, str. Labirint 116, 74124 București, Oficiul poștal 20, tel. 323 48 95.

Către cititori: Dorim să creăm un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestiile, reacțiile la articolele publicate, preferințele pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care

le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt binevenite informațiile și inițiativa din viața comunităților. Aprecierile articole care tratează aspecte legate de experiența personală, puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă, articole pentru copii. Vă rugăm să păstrați o copie, deoarece exem-

plarul trimis va fi reținut la redacție pentru o posibilă publicare. Articolele se vor scrie la două rânduri și nu vor depăși trei coli format A4. Ele vor fi însoțite de numele autorului, adresa și telefonul. Nu publicăm articole nesemnate.

Imprimată la Tipografia **Viață și sănătate.**
Adresa: str. Labirint 116, tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXII nr. 4

Utrecht - ce ducem, ce aducem?

Peste nouă sute de persoane din România, între care și toți pastorii, urmează să meargă la Utrecht, ca vizitatori. Un vis devine o realitate. Domnul a făcut lucruri mari!

Deci ceva mai mult de unul din 70 de adventiști din România se va afla la Conferința Generală. Efortul financiar al fiecăruia este foarte ridicat. Dar înseamnă că a existat o motivație mai puternică. Care va fi rezultatul spiritual? În ce măsură se va înainta într-o experiență spirituală autentică și în asemănarea cu Mântuitorul? De cine depinde o asemenea realizare spirituală?

Dumnezeu nu va rămâne dator nici de data aceasta față de biserica Sa. Dar istoria biblică și cea recentă ne arată de atâtea ori faptul că *spiritul* participantului este cel care decide câștigul sau pierderea.

Lângă aceeași poartă a Edenului, învățați despre aceeași Evanghelie a jertfei, Abel și Cain iau drumuri opuse în închinarea lor. Părtași la aceeași făgăduință, Lot cedează atracției spre o civilizație decadentă, care avea să-i subrezească credința și să-i nimicească familia, în timp ce Avraam, fără resentimente, alege o cale îngustă ce duce spre Cetatea veșnică. La încheierea unei zile fără egal, apogeul efortului divin de salvare din idolatrie, Ahab se întoarce la Șamaria, „să mănânce și să bea” (1 Împ. 18,42), insensibil la manifestarea harului, ca și la pieirea năpraznică a întregii sale echipe de preoți profesioniști. „Dar Ilie s-a suit pe vârful Carmelului și, plecându-se la pământ, s-a așezat cu fața între genunchi”, la rugăciune; cum nu se mai rugase vreodată.

O sesiune a Conferinței Generale este o manifestare de o complexitate și diversitate derutantă. „Ochiul nu se mai satură privind, și urechea nu obosește auzind” (Ecl. 1,8). Nu este clipă în care să nu ai ceva spiritual de învățat, experiențe care să-ți întărească sufletul, vieți de admirat, trăite cu sacrificiu pentru Hristos, idei

și perspective care te îmbogățesc pentru toată viața. Nicăieri nu poți avea o privire ca aceasta asupra răspândirii adevărului prezent în toate culturile lumii noastre. Nicăieri nu vezi mai bine ce dificultăți formidabile și ce succese colosale cunoaște această biserică în înaintarea ei. Inima este copleșită de admirație și recunoștință, căci numai Dumnezeu a putut face astfel de minuni. Nu se poate să nu-ți simți sufletul crescând de dragoste față de toate aceste milioane cu care suntem părtași „la necaz, la Împărăție și răbdare în Isus Hristos” (Apoc. 1,9).

Totuși, o sesiune nu înseamnă, încă, cerul pe pământ. Participanții, cel puțin participanții vizibili, nu sunt îngeri. Minte primește și multe informații contradictorii, pe care nu este ușor să le așezi în tablou.

La o masă, cineva cere o cafea. *O fi decofeinizată?! La gâtul unei coriste parcă sclipește un lăntșor auriu. De ce nu s-a prescris o uniformă?!* Argumentele cuiva, într-o discuție în plen, mi se par deplasate. Pe holuri este cam multă gălăgie, dezbaterile din sală sunt deranjate. *Parcă, totuși, asta se mai întâmplă și pe la noi!* Aud pe unii vorbind despre un magazin cu lucruri ieftine pe care l-au găsit după multă căutare. *Ce coincidență, aceștia chiar vorbesc românește!*

Cine merge pregătit, cu rugăciune, urmărind să descopere minunile harului lui Dumnezeu în vasele de lut omenești, va fi bogat răsplătit. Cine dorește să descopere modele de angajament spiritual și noblețe de caracter va fi încurajat în creștere. Cine se mulțumește să observe că unii sunt și mai delăsători și lumești, cu asta va rămâne.

La Conferința Generală de la 1888, împreună cu cei pregătiți spiritual, Ellen White a descoperit, cu o satisfacție pe care nu a ascuns-o niciodată, „farmecul fără pereche al lui Hristos” în prezentările celor doi tineri soli (*Manuscris 5*, 1889). În același timp, după cum arată jurnalul

unui participant, R.DeWitt Hottel (publicat în *Ministry*, februarie 1988, pag. 19-21), în camerele lor unii participanți „luau în răs pe frații Jones și Waggoner, imitând într-o manieră disprețuitoare felul lor de a vorbi. Nici William White nu a fost scutit de ridiculizare. Ei credeau, se pare, că sora White și fiul ei au făcut un complot cu frații Jones și Waggoner, să susțină împreună vederile celor doi”.

Fiecare a găsit ceea ce a dorit să găsească.

Dar cine aduce ceva la o sesiune ca aceasta? Cum se formează atmosfera ei? Cum se creează o mișcare spre spiritualitate sau spre delăsare? Noi creăm atmosfera. S-o spunem deschis: dacă nu ne va plăcea atmosfera, nu vom avea pe cine să învinuim. Când participarea, în zilele săptămânii, este de obicei între cinci și zece mii, noi, cei aproape o mie din România, vom da tonul, spre bine sau spre rău. Ceea ce va conta nu va fi declarația noastră de sfințenie, ci atmosfera naturală pe care o vom degaja, calitatea noastră spirituală. Drojdia bună dospește bine tot aluatul. Nu vreau să spun că trebuie să ne imaginăm că noi salvăm biserica. Nu suntem doar noi drojdie bună. Dar influența noastră va conta și se va întoarce și asupra noastră - spre bine sau spre rău.

La câteva zile după încheierea sesiunii, aproape o mie de adventiști se vor întoarce în bisericile lor. Domnul contează pe fiecare dintre ei ca pe niște soli care au privit mai de aproape țara minunată a veșniciei și doresc să între în ea, cu tot poporul Domnului. Soli care-și unesc glasul cu Ellen White, care a înălțat, ca nimeni altcineva, „farmecul fără pereche al lui Hristos”, cântând cu ea: „O, eu Îl iubesc. Eu Îl iubesc, căci El este dragostea mea. Am descoperit în El un farmec fără pereche și, o, cât de mult doresc să intru cu El prin porți în cetate... Vreau să vă educați inima și limba ca să Îl lăudați, să vorbiți despre puterea și gloria Sa... Dumnezeu să ne ajute să-L lăudăm mai mult și să fim găsiți fără vină”.

ab

Sindromul postilegalist

6 aprilie 1990 a fost o zi mare în viața mea. După ani de încercări nereușite, țineam în mână pentru prima dată un pașaport pe care era trecut numele meu. Prima călătorie în afara țării a fost ocazionată de sesiunea Conferinței Generale de la Indianapolis. Ce să mai vorbesc despre impresiile stărnite de călătorie sau de contactul cu Lumea Nouă! Participam, pentru prima dată, la întruniri ce reuneau zeci de mii de membri ai bisericii. Total era o încântare.

Am avut însă și o surpriză. Zilnic se forma, la ora mesei, o coadă imensă - oameni de pe toate meridianele globului.

Aveam deja o alergie la cozi. Prea erau multe la noi: la pâine, la lapte, la benzină; la primărie, până și la adunare se stătea în picioare, tot un fel de coadă. Așa că, ori de câte ori le puteam ocoli, o făceam cu plăcere.

Atunci, la Indianapolis, mi-a fost de ajuns o aruncătură de ochi pentru a-mi da seama că, dacă într-un restaurant cu plată, pot ajunge la mesele cu tichet, ocolind coada.

Vă dați seama cu ușurință că gustul plăcut al primei mese a fost amplificat de simțământul plăcut al reușitei. Curând însă, parcă prea curând, satisfacția aceasta a fost umbrită de simțământul vinovăției. Mă uitam la mulțimea oamenilor veniți de pretutindeni, unii cu titluri academice sau importante funcții sociale, așteptând cuminti la coadă, în vreme ce eu... Mă întrebam, de ce oare fac aceasta?! Am numit cauza comportamentului descris mai sus *sindrom postilegalist*.

Zeci de ani, până în 1990, biserica a fost nevoită să trăiască și să activeze mai mult în subteran. Am învățat adevărul din cărți xerografiate în mod clandestin. Am predicat din Biblie introduse în țară prin contrabandă, ne-am închinat în case

de rugăciune construite sau reparate în condiții de mare adversitate și primejdie. Ne-am educat copiii într-o Școală de Sabat proscrisă, vânată chiar. Trebuia să trecem peste legi nedrepte, să evităm conducătorii ateți, corupți sau rău intenționați.

Am existat în contextul nesocotirii continue a onora dintre legile vremii. Legea, rânduiala, regula erau ceva ce trebuia evitat, și fiecare s-a, descurcat cum a putut. Condițiile privațiunii și lipsei aproape permanente ne obligau să fim cât mai „descurcâreți“.

M-am surprins acolo, la Indianapolis, în condițiile libertății totale, acționând în continuare ca în pseudo-ilegalitatea noastră predecembriștă. Eram uimit de faptul că, aproape inconștient, eram tributar unor clișee, unor deprinderi formate într-un anume context social-istoric.

Asociez situația la care m-am referit cu aceea a Israelului pe drumul spre Canaan. Niște robi a căror viață s-a desfășurat sub semnul poruncilor lui faraon și sub biciul vătafilor egipteni. Criza lor este criza identității pe care și-o dă convingerea sau principiul.

Identitatea noastră rezultă din principiile pe care le avem. Suntem creștini pentru că avem toate principiile creștinismului primar, apostolic. Suntem adventiști de ziua a șaptea pentru că așteptăm împlinirea făgăduinței revenirii Domnului Hristos și credem în sfințenia Sabatului ca zi de odihnă spirituală.

Acestea sunt principiile care definesc crezul nostru doctrinal, teoretic, mărturisirea noastră de credință. Dar ce fel de oameni suntem noi? Cum trăim în mod practic, ce anume guvernează și determină felul nostru de a fi, comportamentul nostru, deciziile noastre în zilele obișnuite ale săptămânii? Societatea sau Evanghelia?

De câțiva ani, e prezentă un fel de alergie la tot ce înseamnă struc-

tură organizatorică mai veche de 5 ani. Și dacă toți lovesc cu pietre, în afara bisericii, în asemenea structuri, ne simțim ispițiți să ne purtăm aidoma și în interiorul ei. Unii m-au întrebat chiar de când sunt la conferință, înainte sau după revoluție?!

Dacă s-a tot vorbit, și pe bună dreptate, despre rolul tineretului în revoluția din 1989, de ce să nu avem și noi „revoluționarii“ noștri, pentru care autoritatea pastorului sau a comitetului poate deveni cel puțin motiv de conflict, dacă nu de „revoluție“?!

Eliberați de stăpânirea opresoare a Egiptului, israeliții sunt ispițiți să conteste orice conducere, chiar și pe aceea rânduită de Dumnezeu. Setea de libertate, reprimată atâta vreme, îi conduce acum la vițelul de aur. Practici alimentare specifice țării robiei îi fac să hulească pâinea venită din cer. De ce? Pentru că, în timp ce schimbări importante aveau loc în planul exterior al existenței lor, din punct de vedere launtric, ei erau determinați tot de modelele robiei; la drept vorbind, erau tot robi.

Dureros este că la Cades Barnea, după un an de călăuzire și ocrotire divină, de împreună-ședere cu norul și focul prezenței divine, vechile modele de gândire și comportament compromis planul divin.

Zilnic avem de ales între adevărul curat și minciuna disimulată, între curăție și întinare, între haina neprihănirii Domnului Hristos și goli-ciunea provocatoare, între o viață nouă, trăită cu prețul lepădării de sine, și exprimarea eului pe „stilul vechi“.

Mă gândesc la Utrecht, unde voi fi ispitit să fiu din nou (român) ilegalist (o spun cu amărăciune și teamă); mă gândesc la cer, care așteaptă să poată identifica principiile sale în inima și viața mea, încă de acum.

Petre Danci,
președintele Conferinței Muntenia

Străjere, cât e ceasul?

Nu este nici un secret că trăim timpuri apocaliptice. Faptul că tot repetăm acest adevăr "de când au adormit părinții noștri" nu-l face mai puțin adevărat. Evenimente pe care nu le-am fi prevăzut acum câțiva ani ne-au adus cu un pas mai aproape de limitele timpului de probă. În mod normal, o întrebare ca aceea din titlu n-ar mai fi necesară. Profeții, rostite acum două milenii și explicate cu lux de amănunte timp de 150 de ani de istorie adventistă, se conturează tot mai clar în fața noastră. La drumuri și la garduri se aud invitații și tot mai mulți chemați ne deranjează din somnul laodicean cu simpla lor prezență, pe noi, cei puțini aleși...

Oare, astăzi, când o serie de explicații profetice, albite de timp, sunt analizate și modificate sub microscopul unei exegeze profesionale, când informații șocante din toate direcțiile ne fac să ne punem întrebări pe care nu ni le-am fi pus mai înainte, mai avem vreo siguranță în aprecierea timpului? Ne-a lăsat Dumnezeu o capacitate specială, un simț al scurgerii timpului istoric?

"Criza se apropie repede... Timpul pedepsei aproape a venit... Cei ce umblă în lumină vor vedea semne ale pericolului care se apropie..." (Testimony Treasures, vol.2, pag.64).

Surpriză pentru credincioși?

Există, așadar, un simț special al celor care "umblă în lumină". N-aș subscrie la ideea că timpul revenirii lui Isus va fi o surpriză pentru toată lumea, inclusiv pentru cei ce cu adevărat Îl așteaptă și-I grăbesc venirea (2 Petru 3,12). Surpriza este pregătită pentru cei ce nu-L mai așteaptă sau care fac calcule copilărești, stabilind

Florin Lăiu

date pe care nici Fiul lui Dumnezeu nu le cunoaște. Pavel ne-a asigurat că noi nu suntem în întuneric ca ceilalți, pentru ca ziua Domnului să ne surprindă (1 Tes. 5,4-5).

În calitate de cercetători ai profeției, noi știm că există o ordine a evenimentelor (care se confirmă sub ochii noștri). Deși nu putem crede că Domnul va mai întârzia mult, nici nu trebuie să credem că El ar putea veni chiar astăzi, sau mâine, sau în câteva luni. Apocalipsa ne dezvăluie o succesiune de evenimente, condiționate între ele, care - oricât de repede ar putea evolua - trebuie să aibă loc înainte de revenirea lui Isus. Trebuie! Oricâte intervenții supranaturale ne-am imagina pentru desfășurarea misiunii noastre mondiale, această condiție esențială a încheierii timpului de probă ia un oarecare timp. Dumnezeu este Suveran absolut și atotputernic, dar, într-un anumit sens, și-a limitat libertatea și atotputernicia când ne-a acceptat ca parteneri la lucrarea Sa. Fiindcă, deși suntem doar recipienți și instrumente ale harului, suntem niște unelte cu voință proprie, care au libertatea de a se încapățâna chiar în mâinile Maestrului creștin.

Suntem convinși că există un lanț de evenimente a cărui ultimă verigă este revenirea Mântuitorului. Dar care ar fi primul eveniment căruia să-i facem față, eveniment care le antrenează pe următoarele? Pentru a nu simplifica în mod periculos lucrurile, este bine să reținem că, la modul general, unele evenimente se suprapun, deși condiționarea lor implică o succesiune, cel puțin la

nivel individual. Așteptăm "ploaia târzie", care este ultima revărsare a puterii Spiritului Sfânt în vederea ultimei avertizări pentru lume și pentru a supraviețui timpului plăgilor. Există, însă, o legătură între această "ploaie" și "sigilarea" specială din Apocalipsa capitolul 7? Învățăm cu convingere că "sigiliul viului Dumnezeu" este **Sabatul**, în timp ce semnul fiarei simbolizează **decretul duminical**. Dar dacă, așa cum afirma Ellen White, opțiunea duminicală nu reprezintă primirea "semnului fiarei" decât în condițiile avertizării biblice și în contextul decretului duminical, tot astfel și opțiunea sabatariană nu indică neapărat sigilarea: "**Nu toți cei ce mărturisesc ținerea Sabatului vor fi sigilați**". Sunt mulți, chiar printre cei ce învață adevărul pe alții, care nu vor primi sigiliul lui Dumnezeu pe frunte. Ei au avut lumina adevărului, au știut voia Stăpânului, au înțeles fiecare punct al credinței noastre, dar n-au avut fapte corespunzătoare. Aceștia, care au fost atât de familiari cu profețiile și cu tezele înțelepciunii divine, ar fi trebuit să-și pună în fapte credința lor. Ei ar fi trebuit să 'poruncească casei lor' (Gen. 18,19) pentru ca, printr-o familie bine ordonată, să poată prezenta lumii influența adevărului asupra inimii omenești.

Prin lipsa lor de evlavie, prin neatingerea unui înalt standard religios, ei fac ca alte ființe să fie mulțumite cu propria stare. Oamenii mărginiți nu pot vedea că, luând ca model pe aceștia care le-au deschis adesea tezaurele Cuvântului lui Dumnezeu, își periclitează cu siguranță viața. Isus este singurul model adevărat. Fiecare trebuie să cerceteze

acum Biblia pe genunchi înaintea lui Dumnezeu, pentru sine, cu inimă smerită, de copil care se lasă învățat, dacă vrea să știe ce-i cere Domnul. Oricât de înălțat ar fi un slujitor al bisericii în favoarea lui Dumnezeu, dacă el neglijează să urmeze lumina dată lui de Dumnezeu, dacă refuză să fie învățat ca un copil, va merge în întuneric și va cădea în amăgiri satanice, conducând și pe alții pe aceeași cale.

Nici unul dintre noi nu va primi vreodată sigiliul lui Dumnezeu, atâta timp cât caracterul nostru mai are o singură pată sau mânjitură. Ni s-a lăsat nouă lucrarea de a remedia defectele noastre de caracter, de a curăți templul sufletului de orice întinare. APOI ploaia târzie va cădea asupra noastră, așa cum a căzut ploaia timpurie asupra ucenicilor în Ziua Cincizecimii" (Ibid., pag. 68-69; sublinierile noastre).

Pocăința, în ordinea evenimentelor

În aceeași mărturie scrisă în anul 1882, Ellen White continuă această solemnă avertizare care ni se aplică și nouă, celor care trăim adesea în umbra și în dosul evenimentului de la Minneapolis (1888), și nu în lumina care a răsărit atunci pentru a umple pământul de slava Domnului. Fără nici o îndoială, următorul pas profetic este redeşeptarea și pocăința noastră. (Un înalt prelat ortodox, participant la un seminar al Societății Biblice, ne povestea că, la o recentă întâlnire ecumenică internațională, a fost cineva care a vorbit pentru **pocăința bisericilor**, ceea ce li s-a părut foarte straniu și inacceptabil delegaților prezenți). Folosesc cuvântul pocăință, deoarece acela de reformă produce alergii și chiar s-a demonetizat.

"Acum este timpul să ne pregătim. Sigiliul lui Dumnezeu nu va fi pus niciodată pe fruntea unui bărbat sau a unei femei care trăiește în necurăție. Nu va fi pus niciodată pe fruntea unei persoane ambițioase și iubitoare de lume. Nu va fi pus niciodată pe fruntea celor cu limbi mincinoase și inimi înșelătoare. Toți cei ce primesc sigiliul trebuie să fie

fără pată înaintea lui Dumnezeu, candidați pentru cer" (Ibid., pag. 71).

În mod ideal, sigilarea ar trebui să aibă loc după o redeşeptare generală a bisericii. Și acest lucru nu este imposibil. Dacă în biserică nu putem aștepta un asemenea eveniment, atunci unde să-l așteptăm? Și cine poate declanșa o trezire de asemenea proporții? Ce șanse există ca ea să miște toată biserica? Vorbind despre starea reală a bisericii în **timpul sigilării**, Ellen White scria în 1882: "Aluatul religiozității nu și-a pierdut în întregime puterea (în biserică, n.n.). Chiar în **timpul celui mai mare pericol și al celui mai scăzut¹ nivel spiritual al bisericii**, mica grupă a celor ce stau în lumină va suspina și va plânge pentru urâciunile care se fac în țară. Și în special rugăciunile lor se vor înălța în favoarea bisericii, fiindcă membrii ei trăiesc în felul lumii. Rugăciunile sincere și serioase ale acestor credincioși puțini nu vor fi zadarnice. Când Domnul va veni ca răzbunător, El va veni și ca protector al tuturor aceluia care au păstrat credința în puritatea ei și s-au păzit nemânjiți de lume. Tocmai în acest timp a promis Dumnezeu 'să răzbune pe aleșii Săi care strigă la El zi și noapte, deși pare să întârzie față de ei '(Luca 18,7)" (Ibid., pag. 64).

În mod evident, Ellen White aplică la timpul sigilării apocaliptice profeția din Ezechiel capitolul 9, care prevede căderea Ierusalimului sub Nebucadnețar (586 î.Hr.). Trecând de la timpul viitor la cel trecut, după ce ea citează textul din Ez. 9,4, continuă: "Acestia care suspinau și plângeau susținuseră cu tărie cuvintele vieții. Ei muștraseră, sfătuiseră și imploraseră. Unii dintre cei ce dezonoraseră pe Dumnezeu se pocăiseră și își umiliseră inimile înaintea Lui. Dar slava lui Dumnezeu se depărtase de Israel; deși mulți continuau încă formele religiei, puterea și prezența Lui lipseau" (Ibid., pag. 64).

Imediat după aceste cuvinte, solul lui Dumnezeu trece la **timpul viitor**: "În timpul când mânia Lui se va revărsa prin judecăți, acești umili și devotați urmași ai lui Hristos se vor **deosebi de restul lumii...**"

¹ în engleză, depression

Prin ce se vor deosebi de restul lumii? Prin faptul că poartă o uniformă după care pot fi recunoscuți? Sau pentru că au o cultură aparte, care nu se interferează deloc cu cea din afară? Pentru că sunt oamenii unei singure cărți? Prin aceea că se străduiesc să alunge din viața lor și a altora orice bucurie, arătând lumii un adventism cu față inumană? Hotărât, nu! Și totuși, sentimentul pierderii celor de lângă tine nu încurajează nici un zâmbet. Continuând, Ellen White explică: "...se vor deosebi de restul lumii prin **chinul lor sufletec exprimat**, în jale și plâns, în muștrări și avertizări. În timp ce alții încearcă să arunce o manta peste răul existent și să scuze marea nelegiuire pretutindeni dominantă, aceia care au zel pentru onoarea lui Dumnezeu și iubire de suflete nu-și vor păstra pacea de dragul obținerii favorii cuiva. Sufletele lor drepte sunt zi după zi rănite de faptele și conversațiile nesfinte ale celor ce nu umblă în dreptate. Ei sunt fără putere ca să pună stavilă curentului năvalnic de nelegiuire și de aceea sunt plini de mâhnire și alarmați. Ei jelesc înaintea lui Dumnezeu când văd că religia este disprețuită chiar în casele aceluia care au avut mare lumină. Ei se plâng și își întristează sufletul fiindcă mândria, iubirea de averi, egoismul, înșelăciunea și aproape orice fel de păcate sunt în biserică. Spiritul lui Dumnezeu care Se ridică să mustrare este călcat în picioare, în timp ce servii lui Satana triumfă. Dumnezeu este dezonorat și adevărul făcut fără nici un efect.

Clasa celor care nu sunt mânjiți de propriul declin spiritual și nici nu se jelesc pentru păcatele altora va fi lăsată fără sigiliul lui Dumnezeu" (Ibid., pag. 64-65).

Cuvinte care ne privesc

Deoarece adesea Ellen White, vorbind despre biserică, se referă la bisericile Americii, la confesiunile protestante în general, am fost tentat la o aplicație mai largă a acestei foarte serioase mărturii a Spiritului Sfânt. Însă atât contextul literar, cât și cel istoric arată că aici Inspirația nu se referă în primul rând la alții. Se aplică, oare, zguduitoarele cu-

vinte la singura biserică ce încă mărturisește adevărul după 113 ani de întârziere?

În special afirmația că îngerul cu sigiliul va trece printre noi nu într-un timp de triumf, ci în timpul celei mai adânci depresii spirituale a bisericii, când puțini mai sunt aceia care se jelesc pentru păcate și imploră o schimbare de la Dumnezeu și de la semenii lor, m-a făcut să cred că, așa cum spunea Ellen White cu un secol în urmă, acum este timpul acela. Dacă ar exista mai multă informare în acest domeniu (ceea ce nu întotdeauna este spre zidire!), foarte mulți s-ar cutremura. Atât lumea, cât și biserica se coc pentru ziua care va aduce și slavă, și mânie.

Asemenea lucruri ne tentează să aplicăm profeția la niște frați ai noștri mai de departe, pe care nu-i cunoaștem și nu simțim că ne pasă și de ei. Dar Inspirația ne aduce sub priviri, în continuare, din zilele lui Ezechiel, o altă față a lucrurilor, cea nevăzută, unde nu mai putem face nici comparații, nici statistici: Toate urâciunile, pentru care cei credincioși suspinau și plângeau, erau acelea care puteau fi văzute de ochii limitați ai omului, dar nici pe departe acestea nu erau cele mai grave. Păcatele care provocau în special gelozia Dumnezeului curat și sfânt erau nedescoperite de oameni.

După alte câteva comentarii, Inspirația continuă, folosind timpul viitor, deci făcând aplicație la noi, eventual la cei mai influenți din rândurile noastre, care sunt prima țintă a atacurilor lui Sătana: "Aceia care au fost priviți ca vrednici și drepecți se pot dovedi conducători la apostazie și exemple de indiferență și de abuz față de îndurările lui Dumnezeu. El nu le va mai tolera calea nelegiuită și, în mânia Lui, îi va trata fără îndurare. Cu mare greu și cu strângere de inimă își retrage Domnul prezența de la aceia care au fost binecuvântați cu mare lumină și care au simțit puterea Cuvântului, slujind altora" (*Ibid.*, pag. 66-67).

Mulți se întreabă dacă în *Mărturii* există afirmația aceea "apocrifă" care circulă: comunități întregi, cu tot cu predicator, vor cădea. Probabil că nu există, nimeni n-a reușit s-o găsească.

Dar nu aceasta contează. Tragicul adevăr se poate formula și în alte cuvinte, de exemplu: "Pleava ca un nor va fi luată de vânt, chiar din locuri unde vedem doar lanuri bogate de grâu" (*Testimonies*, vol.5, pag. 81). "Multe stele pe care le-am admirat pentru strălucirea lor se vor stinge în întuneric" (*Ibid.*). "Poporul lui Dumnezeu va fi testat prin încercări de foc, și marea parte a celor care acum par să fie autentici și adevărați se vor dovedi a fi metal de rând" (*Ibid.*, pag. 136). "...din ceea ce mi-a fost arătat, doar un mic număr al celor care acum mărturisesc a crede adevărul vor fi în cele din urmă salvați..." (*Ibid.*, vol.2, pag. 445). "...doar o mică parte din aceia care acum mărturisesc adevărul vor fi sfințiți prin el și mântuiți" (*Ibid.*, vol.1, pag. 608).

Exegetic vorbind, asemenea declarații nu se referă la noi, aici și acum. Ele se aplică la adventiștii contemporani cu Ellen White, dintre care cea mai mare parte erau în America de Nord. Dar condițiile păcatului există în orice timp și loc. Iată câteva cuvinte care se referă în mod direct la viitor: "Pe măsură ce furtuna (timpul strămtorării, n.n.) se apropie, **o mare clasă** care a mărturisit credința în solia îngerului al treilea, dar n-au fost sfințiți prin ascultarea de adevăr, își vor părăsi poziția și se vor uni cu opoziția" (*Tragedia Veacurilor*, pag. 557).

Când legea lui Dumnezeu va fi desființată (prin decretul duminical n.n.), biserica va fi cernută prin încercări de foc și **o mai mare proporție decât anticipăm noi acum** va da ascultare spiritelor amăgitoare și doctrinelor diavolilor" (*Buletinul Conferinței Generale* 257/1891).

Însă, cea mai bună veste cu privire la aceste citate este că ele sunt niște profeții condiționate. Nu este obligatoriu să se întâmple așa. Ca și Isus și apostolii, Ellen White a profetizat de câteva ori că Domnul va veni în generația ei sau că El va prinde în viață pe unii dintre cei care trăiau atunci, deci înainte de primul război mondial (*Profeți și Regi*, pag. 439). Dar timpul a trecut și "toate rămân cum au fost de la începutul zidirii". De ce? Fiindcă, în îndurarea

și dreptatea lui Dumnezeu, atât făgăduințele, cât și amenințările profetice sunt condiționate. Lui Israel i-au fost date profeții de un optimism "nebunesc", dar care au fost zădărnice și nu se vor mai realiza. Doar în mică măsură ele s-au împlinit cu Israel, și astăzi ele reprezintă o umbră a realităților vestite în Evanghelia Apocalipsei. În schimb, profețiile pesimiste rostite asupra lui Israel s-au împlinit mai adesea. Și aceasta nu pentru că Dumnezeu ar fi mai dispus să ridice nuiaua decât să ofere binecuvântări superioare, ci pentru că omul, refuzând Spiritul, "nu este decât carne păcătoasă".

Ce profeții se vor împlini în dreptul meu, în dreptul familiei mele, în dreptul comunității și așa mai departe? Aș prefera nici să nu mă gândesc la acest subiect. Dar riscurile sunt prea mari ca să nu-l luăm în serios.

Stând la spărtură

În urma ultimelor evenimente care ne-au mai deschis ochii și mintea pentru idei și perspective pe care mai înainte nu bănuiam că le vom aborda, mulți dintre noi au intrat într-un joc, ale cărui reguli par să fie concepute de marele diversionist. Uitănd că, mai presus de toate, suntem frați, am ajuns să împărțim biserica în noi și ei, în cei de sus și cei de jos, în *răsăriteni și occidentali*, în *conservatori și liberali*, etc. Aceste sunt cuvinte uneori prea grave, alteori goale, deși pot conține parte de adevăr. Însă ele ne ispitesc să avansăm pe un alt teren decât acela pe care se dă adevărata luptă.

Fiecare păcătos din lume, privind la alții, are motive să se felicite. Leneșul îl condamnă pe călcătorul Sabatului, și cel ce strânge averi pe căi ocolite condamnă pe hoț. Afemeiatul îl disprețuiește pe homosexual, ca să-și liniștească propria conștiință. Șoptitorul îl condamnă pe toți greșii, pentru a-și masca lipsa de credință și iubire. În cazul acesta este bine să știm că textul grecesc (original) al soliei laodiceene are următoarea nuanță, într-o traducere directă: "...și nu știi că **tu ești acel** nenorocit, jalnic, sărac, orb și gol" (Apoc. 3,17).

"Tu ești omul acela!" Deci eu sunt omul acela. Numai cu o aseme-

nea înțelegere putem răspunde căutărilor lui Dumnezeu, care și astăzi umblă nevăzut printre noi, dis-de-diminează, zi și noapte, căutând "un om care să stea la spărtură" (Ezech. 22,30).

Din copilărie am auzit această expresie la amvoanele noastre și se pare că simțim în ea îndemnul la rezistență față de cei ce vor să dea alte direcții sau exemple, un stil de viață diferit, sau pur și simplu calcă ne-stingheriți principiile credinței. Și este adevărat că noi trebuie să fim dregători de spărturi, restauratori ai vechilor ziduri ale lui Dumnezeu. Dar Biblia folosește în alt sens acest ebraism. Despre Moise, care mijlocia plin de mâhnire, zicând: "Mai bine șterge-mă pe mine din cartea Ta...", Biblia spune că astfel el "a stat la spărtură" (vezi Ps. 106,23 GBV).

Manifestarea mâniei divine prin judecăți producea spărturi (pieirea multora din oștirea lui Israel, vezi Jud. 21,15; 1 Cron. 13,11). De aceea,

despre omul care stă la mijloc, între vii și morți, împiedicând pe Îngerul dreptății să-și continue lucrarea, aducând ca argument tămâia sângelui ispășitor al Mântuitorului, se spune că stă la spărtură. Când vine timpul să nimicească, Dumnezeu Se dă înapoi în fața acestui act pe care Se simte silit să-l îndeplinească și caută un om. Înainte de distrugerea cetăților din câmpie, Dumnezeu l-a căutat pe Avraam. Înainte de a distruge pe Israel, Dumnezeu i-a zis lui Moise: "Dă-mi voie, te rog, să-i nimicesc!" Înainte de a distruge Ierusalimul, Dumnezeu îi spunea lui Ezechiel: "Caut printre ei un om care să înalțe un zid și să stea în mijlocul spărturii înaintea Mea, pentru țară, ca să n-o nimicesc; dar nu găsesse nici unul" (Ez. 22, 30).

Și astăzi, Dumnezeu caută oameni care "să stea la spărtură". Nu la spărtura produsă de alții în zidurile neprihănirii omenești și ale tradiției, ci la spărtura pe care păcatul o

face în rândurile poporului, cauzând pierderea atâtor suflete, mai de aproape sau mai de departe. Acest spirit de mijlocire, care este Spiritul lui Hristos, singurul mijloc prin care putem fi pecetluiți pentru ziua răscumpărării, nu este un lux spiritual, ci o datorie a iubirii. Samuel considera că, dacă n-ar mai mijloci la Dumnezeu pentru Israelul rătăcitor, ar face un mare păcat înaintea lui Dumnezeu (1 Sam 12,23).

Cu gândul la adunări electivă, oamenii caută oameni, după propriile lor idealuri, care uneori coincid. Dar și Dumnezeu caută, și El face alegeri, nu doar pentru funcții proeminente. Poate dorești să fii prezbiter, dirijor, profesor, slujbaș de conferință sau de uniune? Oriunde ai ajunge însă, oriunde rămâi, nu uita ceasul, străjere! Și nu uita că Dumnezeu caută oameni pe fruntea cărora să scrie Numele Fiului Său.

Florin Lăiu predă limbile biblice la Institutul Teologic Adventist

Remediul lui Dumnezeu pentru tensiunile etnice

O nouă dimensiune a celor trei solii îngerești

Pentru adventiști, soliiile celor trei îngeri constituie un adevăr prezent - ultimul apel al harului divin către o lume care piere. Dar niciodată nu a fost un timp mai potrivit pentru ele decât astăzi. Semnificația lor specială m-a copleșit în timp ce predam unei clase - cu doi ani în urmă.

O întrebare care m-a șocat

Discutam despre atrocitățile înspăimântătoare din Bosnia, Somalia și republicile din Asia Centrală, când un student m-a întrebat: „Este vreun cuvânt de la Domnul cu privire la aceste conflicte etnice?”

Pentru câteva secunde, întrebarea mi-a tăiat respirația până ce mi-a venit în minte Apocalipsa 14,6: „Și am văzut un alt înger care zbura prin

Elijah Mvundura

mijlocul cerului, cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricăruia norod.” Această intuiție providențială m-a surprins. Brusc, am văzut cum cele trei solii îngerești sunt remediul lui Dumnezeu pentru resentimentele rasiale și tribale și ura care sfâșie astăzi atâtea națiuni.

Nu poate scăpa atenției noastre faptul că primul înger îi cheamă pe oameni - indiferent de rasa, naționalitatea și limba lor - să se închine lui Dumnezeu, Cel care „a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor” (vers.7). Închinarea adusă lui Dumnezeu-Creatorul aduce aminte tuturor

oamenilor de originea lor comună. Mai mult decât atât, primul înger îi somează pe toți să-L recunoască pe Dumnezeu ca părintele nostru ceresc și Creatorul unic al familiei umane.

Dar de ce este așa de greu pentru oameni, chiar și creștini, să recunoască și să accepte ca fiind reală originea lor comună și unitatea umanității? Deși noi uităm adesea, motivele sunt clare: tribalismul, rasismul și naționalismul care ne așază pe unii împotriva altora. Și toate acestea sunt simptome ale profundei despărțiri de Dumnezeu, produse de păcat.

Să tratăm rădăcinile răului

Dacă această înstrăinare fundamentală dintre omenire și Dumnezeu nu este vindecată, oamenii nu vor

putea niciodată să atingă adevărata părtășie.

Dar vestea cea bună este că, la Golgota, Dumnezeu a vindecat această vrăjmășie. „Căci Dumnezeu a vrut ca ... să împăce totul cu Sine prin El (Isus), atât ce este pe pământ, cât și ce este în ceruri, făcând pace, prin sângele crucii Lui“ (Col. 1,19.20). Crucea este un simbol al împăcării. Pe verticală, ea împacă omenirea cu Dumnezeu; pe orizontală, ea produce împăcarea în interiorul omenirii.

Pavel spune acest lucru cu deplină claritate: „Să facă pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou, făcând astfel pace: și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce“ (Efes. 2,15.16). „Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos, și ne-a încredințat slujba împăcării“ (2 Cor. 5,18). Redusă la esență, Evanghelia este „propovăduirea acestei împăcări“ (vers.19).

Dar, cu toate că Evanghelia este o solie a împăcării, vestea cea bună a iubirii nemărginite a lui Dumnezeu, există în inimile oamenilor o confuzie universală cu privire la iubirea și bunătatea lui Dumnezeu. Totuși Evanghelia, predicată în contextul soliilor celor trei îngeri, ne vorbește despre realitatea iubirii lui Dumnezeu și prezintă lumii atât harul, cât și dreptatea lui Dumnezeu.

Bunătatea și dreptatea, cele două aspecte aparent contradictorii ale caracterului lui Dumnezeu, sunt prezență de aceste solii în toată frumusețea lor. Evanghelia veșnică (Apoc. 14,6), proclamată de către primul înger, descoperă dragostea nemărginită a lui Dumnezeu, dar, în același timp, judecata pe care o anunță (vers.7) dă mărturie despre dreptatea și corectitudinea lui Dumnezeu.

Într-un mod semnificativ, atrăgându-ne atenția la „ceasul judecării Lui“, soliile celor trei îngeri ne aduc aminte că Dumnezeu nu este indiferent față de nici o suferință și nedreptate de care suferă oamenii. Dumnezeu detestă vărsarea sângelui nevinovat (Prov. 6,16.17). Victimele războaielor etnice și cei care au

pierit în masacrarea absurdă a celor nevinovați pot fi asigurați de către Dumnezeu că El „nu socotește drept nevinovat pe cel vinovat“ (Exod 34,7). În modul cel mai sigur El va răzbuna, fără milă, toate atrocitățile (vezi Apoc. 14,10).

Cu toate acestea, mila și dreptatea, „cele două teme care străbat istoria mântuirii“, nu pot să fie crezute decât atunci când sunt validate de experiența umană. Isus a spus: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții“ (Ioan 13,35).

Iubirea este însăși esența Evangheliei, pentru că iubirea pentru Dumnezeu nu poate fi separată de iubirea față de aproapele. „Cine iubește pe Dumnezeu, iubește și pe fratele său“ (1 Ioan 4,21). Iubirea este baza vieții religioase. „Oricare ar fi mărturisirea de credință, nici un om nu are iubire curată pentru Dumnezeu dacă nu are iubire neegoistă față de fratele său“ (*Parabolele Domnului Hristos*, pag (306)).

Iubirea, fiind exprimarea caracterului lui Dumnezeu (1 Ioan 4,8), este împlinirea legii (Rom 13,8-10) și trebuie să fie semnul distinctiv al celor care „păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus“ (Apoc. 14,12). Ellen White spune: „Caracteristicile pe care poporul ce păzește poruncile lui Dumnezeu are cea mai mare nevoie să le cultive sunt răbdarea și îndelunga - răbdare, pacea și iubirea. Când lipsește dragostea, se produc pierderi de nereparat“ (*Testimonies*, vol.6, pag. 398).

În alt loc, ea ne îndeamnă „să nu facem cu puțință ca Satana să arate spre comunitățile noastre, spunând: 'Iată cum acești oameni, care stau sub steagul lui Hristos, se urăsc unii pe alții'" (*Ibid.*, vol. 7, pag. 239). Într-o lume sfâșiată de animozități etnice și rasiale, ostilitate națională, neîncredere între caste și clase, soliile celor trei îngeri îi confruntă pe adventiștii de ziua a șaptea cu o provocare specifică - să proclame și să exemplifice iubirea lui Dumnezeu, care aduce omenirea într-o părtășie autentică.

Un magnet care atrage

Mandatul multicultural, multinațional, multilingvistic și multiethnic, atât de explicit în soliile celor trei îngeri, este un apel imperativ pentru adventiști să se ridice mai presus de izolarea etnică și rasială care ne desparte atât de des și care ne stânjenește să reflectăm iubirea divină care îi cuprinde pe toți oamenii, care poate uni oameni diferiți într-o armonie desăvârșită.

Ca popor al rămășiței, adventiștii sunt chemați să manifeste un contrast izbitor cu Babilonul. Trebuie să reținem că al treilea înger proclamă „răbdarea sfinților“ (Apoc. 14,12), în timp ce îi descrie pe cei din Babilon ca lipsiți de pace: „Și nici ziua, nici noaptea n-au odihna cei ce se închină fiarei și icoanei ei“ (vers. 11). Pacea, iubirea și unitatea de care se bucură cei care se închină Dumnezeului Creator trebuie să fie magnetul care îi atrage pe oameni din confuzia Babilonului.

Așa cum le înțeleg eu, soliile celor trei îngeri nu sunt o formulă profetică uscată, ci un mesaj viu al iubirii nemărginite a lui Dumnezeu față de o lume plină de atâta ură, încât este pregătită să se lupte până se va distruge. Acesta este motivul pentru care, între adventiști, ele sunt denumite cu afecțiune „adevărul prezent“. „Ultima solie de har care trebuie să fie transmisă lumii este o descoperire a caracterului de dragoste al lui Dumnezeu“ (*Parabolele Domnului Hristos*, pag 331.332).

Elijah Mvundura predă istoria la Colegiul Solusi din Zimbabwe.
Adventist Review, 23 februarie 1995.

„Ieșiți din Babilon!”

Anii îndelungați ai robiei babiloniene se apropiau de sfârșit. Poporul ales al lui Dumnezeu era cuprins de emoțiile așteptării. Nu putea fi nici o greșeală. Daniel a studiat din nou profețiile lui Ieremia, care erau foarte clare: cei 70 de ani de robie aproape se terminaseră.

În timp ce știrile despre eliberare aduceau mare bucurie în inimile multor evrei așteptători, un mare număr se împământeniseră în țara robiei. Doar o rămășiță a ales să se întoarcă. Domnul a încercat să-și însuflețească poporul, trimițând prin profeți chemare după chemare, fie prin mustri aspre, fie prin apeluri duioase.

Ezechiel se străduia să trezească poporul lui Dumnezeu adormit. Mulțimi se adunau să-i asculte predicile. Erau plăcute. Dar cuvintele lui erau „ca un cântăreț plăcut cu harpa, frumos și iscusit la cântare pe coarde”; ascultau cuvintele, dar nu le împlineau. Solia lui era tulburătoare, căci era adevărată. Sufletele le erau zguduite, iar conștiința muștrată. Dar el le cerea să-și strângă bagajele și să părăsească Babilonul, iar ei erau prea mulțumiți în Babilon. Ierusalimul, cetatea de aur, zăcea în ruine, iar copiii lui se obișnuiseră în exil. Numărul celor care au răspuns chemării era „deznaădăjduit de mic”.

Pentru ce? Mulți din cei care-și cumpăraseră case și pământuri nu erau gata să sacrifice aceste avuții și erau mulțumiți să rămână pe loc. Ce tragedie! Ora eliberării lor sosise, dar poporul ales prefera Babilonul, Ierusalimului restatornicit. De ce? Iubeau Babilonul, casele, țarinile și lucrurile lor. Desigur, ei erau încă iudei și se considerau ca făcând parte din poporul ales. Dar mai doreau să se bucure și de privilegiile Babilonului. De ce să te frământă? De ce să-ți asumi riscurile călătoriei la Ierusalim? La urma urmei, Babilonul nu era atât de rău.

În zilele lui Ezechiel și ale lui Ezra, mulțumirea de sine și compromisul îi rețineau pe mulți dintre copiii lui Dumnezeu în Babilon, îi legau cu lumea pe care învățaseră să o iubească și de care nu erau dispuși să se despartă.

Ce lecție pentru rămășița bisericii Sale de astăzi, pentru tine și pentru mine! Ne aflăm în anul de har 1995. Ziua exilului nostru pământesc se grăbește spre încheiere. Cuvântul cel sigur al profeției declară lucrul acesta. Paginile întunecate ale evenimentelor curente o confirmă. Nu poate exista nici o greșeală. Foarte curând, Împăratul împăraților va deschide cerurile și „împărățiile acestei lumi” vor deveni „împărățiile Domnului nostru”. Inimile noastre ar trebui să aștepte cu nerăbdare această oră.

Care este situația rămășiței astăzi? Eu nu am curajul să o apreciez, căci și eu sunt o parte a acestei rămășițe. Mă tem chiar și pentru sufletul meu atunci când citesc soliile lui Dumnezeu pentru noi. Citiți cele ce urmează și judecați sincer cum se pot aplica toate acestea comunității tale și mai ales ție.

„Există multă pleavă în mijlocul nostru și din această cauză suntem atât de slabi. Unii se modelează continuu după lume. Optica și sentimentele lor se armonizează mult mai bine cu spiritul lumii decât cu lepădarea de sine a urmașilor lui Hristos” (*Testimonies*, vol.1, pag. 288).

„Paloarea morții este pe fața multora care mărturisesc pe Hristos” (*Ibid.*, vol.5, pag.387). „Fraților și surorilor, vă implor, treziți-vă din somnul morții” (*Ibid.*, vol.5, pag. 466). Din aceste cuvinte se vede clar că unii dintre noi, asemenea iudeilor, sunt afundați într-o stare de indiferență spirituală.

Multe din marile și frumoasele locașuri de închinare sunt arhipline în ziua de Sabat. Ascultăm predici mișcătoare și cele mai sincere apeluri. Ne bucurăm când audim predicatori buni. Gândul la timpul strămtorării sau la căderea plăgilor ne umple sufletul de îngrijorare, iar eliberarea poporului lui Dumnezeu și căminul celor mântuiți ne dau speranțe și o fericită anticipare. Ne hotărâm să facem ceva, cândva. Dar, după incandescența orei de cult, hotărârea slăbește.

Și noi ne-am „împământenit”. Este dureros că mulți dintre noi

preferă lumea, pământurile, casele, lucrurile lor. „Lumea are atât de multe pretenții asupra unora, că nu mai au timp suficient să privească la crucea de pe Calvar pentru a vedea slava ei și a simți puterea ei” (*Ibid.*, pag. 202).

Serva Domnului mai afirmă: „Linia de demarcație între cei lumești și cei sinceri aproape că nu se mai poate distinge. Mulți, care altădată erau creștini sinceri, se conformează lumii, practicilor ei, concepțiilor ei, egoismului ei. În loc de a conduce lumea la ascultare de legea lui Dumnezeu, biserica se unește cu lumea” (*Ibid.*, vol.8, pag.118). Într-adevăr, prea mulți vorbesc ca lumea, se îmbracă asemenea ei, mănâncă la fel ca ea, citesc ceea ce citește lumea, merg la locurile de distracție ale ei, preferă aceleași plăceri.

Și suntem totuși adventiști, avem adevărul și ținem Sabatul. Dăm zecimea și darurile. Clădim frumoase locașuri de închinare și înființăm instituții de valoare. Ne lăudăm cu progresul misiunii globale. Cu toate acestea, interzicem venirea Domnului prin mulțumirea noastră de sine și prin compromis.

Trebuie să ne ridicăm din atmosfera înghețată în care am trăit și în care Satana vrea să învăluie sufletele noastre și să respirăm atmosfera cea sfântă a cerului.

„De aceea, zice el, trezește-te, tu care dormi, scoală-te din morți și Hristos te va lumina” (Efes. 5,14).

Fraților, părtași cu toții ai soliei advente, această somație la trezire, care trebuie să zguduie aureola încântătoare de mulțumire de sine, nu este adresată numai unora, ci și mie, ca împreună-lucrător pentru cauza cea mare a lui Dumnezeu. Eu doresc să fiu în ceruri împreună cu voi. Dumnezeu să ne ajute să primim lumina pe care Mântuitorul nostru a trimis-o aceluia care se vor trezi la această oră târzie! Să învățăm bine lecțiile pe care ni le oferă solia evreilor din vremea lui Ezechiel și Ezra. Veșnicia noastră va depinde în întregime de credințioșia cu care vom face lucrul acesta.

Al vostru frate,

Nelu Dumitrescu,
președintele Uniunii Române

Ulrich Frikart

România face parte din Diviziunea Euro-Africa (DEA), cu sediul la Berna, Elveția. Organizată în 1928, sub numele de Diviziunea Central Europeană și Diviziunea Sud-Europeană, ea a fost reorganizată în 1971 când a primit numele actual, modificată din nou în 1981 și 1985. Pe teritoriul său se află Algeria, Andorra, Angola, Austria, Insulele Azore, Belgia, Bulgaria, Insulele Canare, Republica Cehă, Elveția, Germania, Franța, Gibraltar, Italia, Liechtenstein, Luxemburg, Insulele Madeira, Monaco, Maroc, Mozambic, Portugalia, San Marino, Sao Tome și Principe, Slovacia, Spania, Tunisia și Vaticanul.

Cu 382.000 membri (la 30 iunie 1993) și cu o rată de creștere 6%, DEA este a șasea între diviziunile lucrării mondiale. Numărul de membri și creșterea bisericii pot fi repartizate astfel:

Europa de vest: 71.230 (+ 1,1%)

Europa de est: 82.476 (+ 6,9%)

Angola, Mozambic și Sao Tome: 228.241 (+ 7,4%).

Așa cum am anunțat și în revista noastră, la sfârșitul anului 1994, fr. Edwin Ludescher a luat decizia să treacă la pensie, după 19 ani de conducere a DEA. Potrivit regulamentului, pentru perioada rămasă până la sesiunea Conferinței Generale, fr. Ulrich Frikart, secretarul DEA, va prelua și atribuțiile președintelui.

Inaugurând un proiect mai amplu care să ofere cititorilor ocazia de a se familiariza cu biserica mondială, cu modul ei de organizare, cu responsabilitățile diferitelor nivele de organizare și cu rolul pe care România îl are în biserica mondială, prezentăm un scurt interviu pe care fr. Ulrich Frikart a avut amabilitatea să-l acorde revistei noastre:

De curând ați acceptat să preluați și răspunerile președintelui care s-a retras, fr. Ludescher. Ce se află pe agenda dvs., presupun foarte încărcată, până la sesiunea Conferinței Generale?

În afară de pregătirea sesiunii Conferinței Generale de la Utrecht, agenda mea este ocupată mai ales cu participarea la adunările electivale ale unor conferințe și uniuni.

La începutul lunii februarie, am avut trei asemenea adunări în An-

gola și una în Mozambic. În martie va avea loc adunarea generală a uniunii bulgare și comitetul de primăvară al Conferinței Generale, la Washington, ca și ședințele comitetului director ale Institutului adventist Collonges, Centrului de sănătate Lacul Geneva, Casa de Editură franceză și ADRA - Europa.

În aprilie voi vizita Marocul și Tunisia și va avea loc adunarea generală a uniunii italiene.

În mai are loc comitetul de primăvară al Diviziunii Euro-Africa și voi mai participa la trei adunări de conferință din uniunea ceho-slovacă și Elveția. Vor urma alte ședințe de comitet director la instituții din Germania (Școala de la Marienhöhe, Editura, Fabrica de alimente din Lüneburg, Spitalul din Berlin și Institutul Teologic Friedensau).

Iunie este practic plin cu ultimele pregătiri pentru Utrecht.

Ne dăm seama de ce diviziunea nu a putut accepta cererea Uniunii române de a organiza înaintea de Utrecht alegerile la uniune și conferințe.

Diviziunea noastră cuprinde țări din Europa și din Africa, plasate la nivele de dezvoltare diferite. Biserica reflectă și ea această stratificare sau este destul de omogenă? Cum privește conducerea DEA această situație?

După statisticile din 1994 ale Băncii Mondiale, avem în Diviziunea noastră țara cea mai bogată din lume, Elveția, și pe cea mai săracă, Mozambicul. Aceasta sugerează dificultățile extreme cu care ne confruntăm. Trebuie să urmărim o distribuție echilibrată a resurselor noastre și să ajutăm financiar, potrivit posibilităților, țările mai puțin privilegiate.

Suntem recunoscători pentru spiritul de solidaritate și pentru consacarea misionară a bisericii, în ciuda diferențelor majore pe plan economic și social din cadrul Diviziunii.

Care sunt cele mai mari dificultăți pe care le are de întâmpinat DEA?

Cea mai serioasă sfidare pe care o întâmpinăm este reprezentată de cei peste 60 de milioane de musulmani care trăiesc în țările Diviziunii noastre ca și de secularizarea care se adâncește continuu în Europa.

După Viena 1975, aceasta este prima ocazie când sesiunea CG vine în Europa, este adevărat, în Diviziunea Trans-Europeană. Ce importanță are aceasta pentru diviziunea noastră?

Consecința majoră a faptului că sesiunea CG se ține în Europa este faptul că un mare număr de membri din Europa vor avea posibilitatea să participe. Din nefericire, posibilitățile de cazare la Utrecht sunt extrem de limitate. Noi regretăm acest lucru și deja am exprimat față de CG, care este răspunzătoare pentru organizare, îngrijorarea noastră în această privință.

Un alt aspect important este că această sesiune în Europa arată că adventiștii de ziua a șaptea sunt o biserică mondială și nu una „americană”.

Sunt așteptate unele schimbări organizatorice care să fie votate la Utrecht, dar acestea nu sunt legate de desfășurarea în Europa a sesiunii.

Care este locul bisericii adventiste din România între bisericile diviziunii noastre, așa cum puteți vedea de la nivelul conducerii? Ce căi noi de creștere întrezăriți pentru biserica noastră din România?

Așa cum am spus în repetate ocazii, un rol major al bisericii din România, în cadrul Diviziunii, este să ofere un model de angajament al membrilor și al pastorilor față de proclamarea Evangheliei. Cred că una dintre răspunerile mele principale este să prind această viziune și s-o transmit membrilor și conducătorilor din celelalte uniuni ale Diviziunii.

Fie ca Dumnezeu să binecuvânteze mai departe pe frații noștri extraordinari din România, ca și pe pastori și conducători.

Drepturile omului și evanghelizarea

Dumnezeu l-a creat pe om liber să aleagă între bine și rău, fapt pentru care l-a înzestrat și cu capacitatea de a „cerceta duhurile”. Cu alte cuvinte, omului i s-a recunoscut dreptul la informare, dreptul de a cerceta ce spun, ce cred, ce fac alții, cât și dreptul de a fi informat, adică de a beneficia de inițiativa altora în a-l informa.

Omul are dreptul să gândească, dar, ca să gândească, trebuie să dețină elemente necesare - date, informații. Ca să dețină informații, trebuie să aibă unde să le caute și să i se semnaleze existența lor, ca să le poată căuta și cerceta. Publicitatea și evanghelizarea făcute de orice biserică, organizație religioasă sau individ au menirea să atragă atenția la ceea ce acestea au specific ca, apoi, cei interesați să poată căuta, să se poată documenta și, dacă este cazul, chiar să ia atitudine.

Cele prezentate mai sus sunt statuate în legislația națională și internațională. Astfel *Pactul Internațional cu privire la Drepturile Civile și Politice*, adoptat la 16 dec. 1966 la New York de Adunarea Generală a O.N.U. și ratificat prin Decretul nr. 212 din 31 oct. 1974 (deci acceptat în legislația României) declară:

Art.18.1 *Orice persoană are dreptul la libertatea gândirii, conștiinței și religiei; acest drept implică libertatea de a avea sau de a adopta o religie sau o convingere la alegerea sa, precum și libertatea de a-și manifesta religia sau convingerea individual sau în comun, atât în public cât și în particular, prin cult și îndeplinirea riturilor, prin practici și prin învățământ.*

2. *Nimeni nu va fi supus vreunei constrângeri putând aduce atingere libertății sale de a adopta o religie sau o convingere la alegerea sa.*

Art.18 din *Declarația Universală a Drepturilor Omului* diferă de

art.18 al *Pactului* prin aceea că în loc de „*acest drept implică libertatea de a avea sau a adopta o religie sau o convingere la alegerea sa*” zice „*acest drept include libertatea de a-și schimba religia sau credința*”.

Evanghelizarea este în armonie cu legislația privitoare la Drepturile Omului nu doar din punctul de vedere al beneficiarului, ci și al inițiatorului.

Art.19 al *Pactului sus-amintit* precizează:

1. *Nimeni nu trebuie să aibă de suferit din pricina opiniilor sale.*

2. *Orice persoană are dreptul și libertatea de exprimare; acest drept cuprinde libertatea de a căuta, de a primi și de a răspândi informații și idei de orice fel, indiferent de frontiere, sub formă orală, scrisă, tipărită ori artistică, sau prin orice alt mijloc, la alegerea sa.*

Art.19 al *Declarației Universale a Drepturilor Omului* susține că: „*Orice persoană are dreptul la libertatea de opinie și de exprimare, ceea ce implică dreptul de a nu fi tulburat pentru opiniile sale și de a căuta, primi și răspândi informații și idei prin orice mijloc de exprimare și fără a ține seama de frontiere.*”

În aceiași termeni, dreptul la libertatea de opinie și exprimare este susținut și de art.10 din *Convenția Europeană a Drepturilor Omului*.

Art.21 al *Pactului Internațional cu privire la Drepturile Civile și Politice* stabilește că „*Dreptul de întrunire pașnică este recunoscut*”.

Constituția României, în articolele 20 și 29 garantează aceste drepturi și libertăți (vezi C.A. din martie 1995, p.11).

Din articolele de lege mai sus menționate este lesne de înțeles că lucrarea de evanghelizare este recunoscută ca un drept al omului și că, în orice societate democratică, legea

apără astfel de manifestări care sunt o dovadă a libertății de gândire și de conștiință și a libertății de exprimare.

Este ciudat că în secolul XX, când teologii au aprofundat teologia dragostei divine și a libertății în Hristos, când bisericile susțin că luptă pentru reîntregirea turmei lui Hristos și când societatea civilă dispune de cadrul legal și de mecanismele care să asigure libertatea de gândire, conștiință și religie, mai sunt încă indivizi și instituții care atentează la libertatea de expresie a organizațiilor recunoscute de lege, ca să nu mai vorbim de libertatea indivizilor.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea socotește că are un specific religios total diferit de restul populației și doarește să-l conserve, fapt care o clasifică între minoritățile religioase apărute de legislația internă și internațională cu privire la drepturile religioase.

Cât despre evanghelizare, ea poate și trebuie făcută nu doar pentru că este prevăzută în dreptul intern și internațional, dar mai ales pentru că Domnul i-a încredințat acest mandat. Chiar și atunci când legislația nu va permite, adevărații creștini vor merge în toată lumea să vestească Evanghelia, pentru că ascultă mai mult de Dumnezeu decât de oameni.

Cu toate că istoria a demonstrat cu prisosință că zelul misionar este sporit de restricții și persecuții, drepturile asigurate prin legile în vigoare sunt o dovadă a harului divin, trebuie deci să căutăm să beneficiem de ele. Vom suferi cu drag pentru Hristos când nu se poate altfel, dar ne putem apăra și ne putem deschide calea realizării lucrării ce o avem de făcut, folosind documentele la care ne-am referit, cum și multe altele.

Viorel Dima,
director pentru libertatea religioasă

Evangelizarea cu literatură

Prin harul și puterea lui Dumnezeu, biserica trebuie și poate fi lumina lumii și sarea pământului. Ambele metafore semnifică influența cea bună pe care copiii lui Dumnezeu o răspândesc în această lume, după ce viața lor însăși a fost supusă aceleiași influențe. Pentru purtătorii luminii, aceasta nu este doar o experiență personală, ci și o misiune pentru alții, formulată în porunca Mântuitorului: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile...” (Mat. 28,19). Finalizarea acestei misiuni este înfățișată prin întreita solie îngerească din Apocalipsa 14,6-12, care sugerează amploarea fără precedent a evangelizării din timpul sfârșitului. Încheierea acestei evangelizări condiționează chiar sfârșitul lumii și venirea Fiului lui Dumnezeu (Mat. 24,14).

Una dintre formele de evangelizare tradiționale în biserica adventistă este și aceea realizată prin răspândirea literaturii religioase, cunoscută și sub numele de *colportaj*. Chiar de la începuturile mișcării advente, vestirea soliei prin viu grai a fost însoțită și consolidată prin lucrarea cuvântului tipărit. După dezamăgirea din 1844, Domnul descoperă sorei White, într-o viziune, nevoia de a răspândi adevărul cu ajutorul tipăriturilor. Aceasta s-a întâmplat în 1848. Peste un an, apare sub îngrijirea fratelui James White revista *Adevărul Prezent*, iar în 1850 *The Adventist Review*.

Fără mijloace materiale, făcând fiecare pas numai prin credință, lucrarea cu publicații prinde contur. În 1852 se naște prima casă de editură, cu un mic tipar de mână; în 1855 avem deja o tipografie acționată cu mașini de aburi. La început se tipăresc numai foi volante, broșuri, reviste care se împart fără bani. Nimănu-i trece prin minte că oamenii ar da și bani pentru tipăriturile noastre. Adventiștii erau bucuși și că

lumea nu refuză să primească publicațiile oferite gratis. I.O. Corliss face prima încercare cu ocazia unei adunări în cort în 1868. El oferă niște cărți pentru bani și, spre marea mirare, toate au fost cumpărate. După această experiență, George King este acela care, în anii 1870, începe să vândă literatură mergând din casă în casă. Succesul a fost deosebit de mare.

Din acest modest început, se dezvoltă o ramură viguroasă a lucrării, care astăzi numără aproape 10.000 de evangheliști în toată lumea, care vând zilnic sute de mii de volume. Peste 25.000 de suflete se înrolează anual sub steagul întreiței solii îngerești în urma lucrării lor.

Sunt multe țări din lume în care solia adventă a pătruns mai întâi prin intermediul publicațiilor noastre, răspândite de bravi și credincioșii evangheliști cu literatură (ca să amintim doar câteva din ele: 1866 - Elveția, 1872 - Danemarca, 1874 - Noua Zeelandă și Suedia, 1878 - Marea Britanie, Grecia și Africa de Sud, 1879 - Brazilia, unde astăzi avem peste 650.000 de adventiști, 1880 - Rusia, etc., sau, în zilele noastre: 1975 - Gambia, 1987 - Niger).

Și țara noastră se numără printre acestea, căci ivirea primului adventist în persoana fostului preot catolic Mihail Chechowsky, în 1870, a însemnat și începutul răspândirii adevărului prin publicații.

O dezvoltare deosebită cunoaște evangelizarea cu literatură între cele două războaie mondiale, când funcționează prin propria noastră casă de editură și tipografie din București, str. Labirint 116, și avem o armată de colportori bine organizată și instruită. Între anii 1945-1948 această lucrare cunoaște o dezvoltare explozivă, pătrunde în locuri neatinse de solia adventă și face să

răsară noi comunități pe teritoriul țării noastre.

Se știe că, în timpul comunismului, o astfel de activitate nu era posibilă. Cu toate acestea, în condițiile binecunoscute, s-au produs și s-au răspândit cantități enorme de literatură. După revoluție însă, se reînființează casa de editură și tipografie și, în primii ani, sunt vândute peste un milion de publicații în și prin biserică.

Vânzarea de cărți nu este colportaj

Evangelizarea cu literatură este mult mai mult decât o simplă activitate comercială, de vânzare de cărți. Este o lucrare misionară îndeplinită în primul rând din motivație spirituală - dragostea lui Dumnezeu în inimă pentru o lume pierdută - și efectuată cu mult profesionalism și eficiență. Reiese de aici importanța primordială a factorului uman. Dacă este adevărat că nu orice carte merge în colportaj, atunci este de două ori adevărat că nu oricine poate fi colportor. Sora White stabilea acest adevăr încă în 1879: „Sute de oameni să fie angajați pentru a duce lumina prin toate satele, comunele și orașele noastre. Peste tot este nevoie de misionari. Să se aleagă peste tot evangheliști cu literatură, dar nu dintre aceia care pur și simplu plutesc, nefiind buni la nimic, ci dintre aceia care știu să lucreze cu succes, sunt capabili, au tact și simț psihologic deosebit ca să aibă succes și ca vânzători de literatură și evangheliști. Colportorul eficient, ca și pastorul, trebuie să aibă un venit satisfăcător pentru serviciul său, dacă lucrează cu credincioșie” (*Testimonies*, vol. 4, pag. 389-390).

În franceză, colportorul este numit reprezentant evanghelic. Nu numai cărțile reprezintă adevărul, ci, în primul rând, el, omul, evanghelistul

înfățișează acest adevăr. De aceea criteriul de selecție practicat la noi este: numai cine ar putea fi recomandat ca pastor este bun ca evanghelist cu literatură. Și aici se are în vedere atât caracterul și credincioșia, cât și vocația slujirii și calitățile spirituale, intelectuale și fizice. Lucrarea sa constă mai ales din relații cu oamenii care fac posibilă revărsarea influenței lui Dumnezeu asupra inimilor pierdute. Cartea lăsată la „client“ doar va continua această lucrare.

Mulțumim bunului Dumnezeu, căci biserica adventistă din România este o adevărată pepinieră de veritabili evangheliști cu literatură. Până acum avem 80 de colportori în cele 6 conferințe și zeci de alte cereri aprobate, tineri și chiar mai puțin tineri, majoritatea întorși la Dumnezeu în ultimii ani, deci cu experiența încă proaspătă a salvării lor din prăpastia pieririi. Îți crește inima de mândrie (cred, sfântă) privind această minunată avangardă a vestirii soliei lui Dumnezeu în tot mai multe locuri din țară. Și numărul lor crește cu fiecare săptămână. Unii dintre ei lucrează exclusiv ca evangheliști cu literatură, alții o fac pe lângă serviciul lor, în timpul liber.

Iată oglinda activității lor în ultimele 8 luni: 16.261 ore de evanghelizare cu literatură, o vânzare de peste 35.000 volume, în valoare de 94.651.689 lei. În același timp, cu 3.356 de persoane s-a avut o discuție biblică și de 2.164 ori s-a creat ocazia să se roage la familii vizitate; 436 de persoane au primit invitații de a frecventa adunările noastre.

Dar ceea ce nu exprimă aceste cifre sunt experiențele, aproape zilnice, pe care colportorii le fac cu Dumnezeu. Vă redau numai una din ele.

Dimineața, înainte să pornească în colportaj, un colportor a stat mult pe genunchi, ca nu el, ci Isus să fie cel care va merge din casă în casă, la cine trebuie. Pașii i se opresc în fața unei clădiri cu multe etaje, o instituție. Urcă la ultimul etaj, chiar la director, dar acesta când aude oferta lui de cărți religioase, îi spune mâniaș să părăsească imediat instituția. Străbătând coridorul lung, simte îndemnul să bată la una dintre uși. Înăuntru erau trei doamne. Când află de scopul vizitei, îl întreabă foarte mirate: „V-a trimis cineva la noi?“ „Nu, de ce?“ „Noi suntem ortodoxe credincioase, și azi dimineața ne-am rugat aici împreună ca Dum-

nezeu să trimită pe cineva care să ne vorbească despre El și cu care să putem face o rugăciune.“ Văzând cartea *Divina vindecare*, una dintre ele spune: „Cartea aceasta neapărat trebuie dusă la domnul director!“ Colportorul zâmbeste: „Nu cred. Am fost la dânsul și nici nu s-a uitat la cărți. S-a înfuriat și m-a dat afară“. „Cum e posibil? Azi dimineață ne-a spus cu lacrimi în ochi ce amărât este: soția îi este bolnavă de cancer. Lăsați că vorbesc eu cu el.“ „Domnule director - spune funcționara - cum ați putut face așa ceva? Dumnezeu vă trimite vindecare divină și dvs. îl aruncați afară pe solul Lui!“ „Ce vorbești, doamnă, ce sol am dat eu afară?“ „Pe acela, care v-a oferit această carte, *Divina vindecare*, și altele încă“. Directorul, surprins de acest lucru și de experiența celor trei doamne, a cumpărat toate cărțile colportorului și l-a trimis în toate birourile instituției, să-și ofere cărțile cu recomandarea sa specială.

Așa lucrează evanghelistul cu literatură. Când pe genunchi, când la uși, și așa lucrează Dumnezeu, când evanghelistul stă mai mult pe genunchi.

Lazăr Forray, director,
departamentul publicațiilor

22 aprilie - ZIUA EDUCAȚIEI CREȘTINE

„...Prin el izbăvise Domnul de Sirieni“

Multe cuvinte și-au pierdut sensul profund și au primit o conotație aducătoare de întristare. Așa și cuvântul „educație“.

Pronunțându-l, uneori simți „îndreptarea“ părinților, rigoarea de neînțeles a unor pedagogi sau oroarea vreunui experiment, o casă de reeducare ... Dacă ne-am pierde toate imaginile teribile care ne-au rănit de-a lungul educării noastre, tot ar mai rămâne un gust amar. Așa e aici pe pământ.

Pentru Dumnezeu cuvântul acesta e însă diferit. „Lucrarea de educație și cea de mântuire sunt, în înțelesul cel mai înalt, una și aceeași; căci,

atât în educație cât și în mântuire, nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă și care este Isus Hristos“ (*Educație*, pag. 30).

„A aduce din nou pe om în armonie cu Dumnezeu, înălțându-i și înobilându-i natura morală, astfel încât să poată oglinzi iarăși chipul Creatorului Său, este cel mai înalt scop al întregii educații și al disciplinei vieții“ (*Counsels to Teachers*, pag. 49).

Însă, în Eden, Isus cobora la ore. Era punctual și așteptat. Clasa era fără tavan, manualul - lumea. Cel care preda era chiar Creatorul ei. Nimeni nu a mai predat știința ca El, la fel

cum, întrupându-Se, nimeni n-a vorbit despre știința mântuirii ca El.

Acesta este modelul.

Profesorul-elev, elevul-profesor

Educația presupune pedagogii și elevii. Cine sunt pedagogii și cine sunt elevii? Sunt ei două categorii, eventual opozabile? Viața ne așază alternativ în bancă sau la catedră. Cu acordul sau împotriva noastră, suntem pe rând sau chiar simultan profesor și/sau elev. Avem răspunderea față de Dumnezeu, față de ceilalți și față de noi înșine să îndeplinim neconținut această dublă responsabilitate.

Isus ne-a lăsat modelul. În zori sau, uneori, noaptea întregă, cercetând natura, istoria, oamenii, Isus asculta „cum ascultă niște ucenici” (Isaia 50,4).

Apoi preda. Și oamenii cei mai aspri în aprecieri au recunoscut că „niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta” (Ioan 7,46).

Isus învăța nu numai prin cuvinte. El arăta ucenicilor „cum” să facă ceea ce le cerea. El a făcut din Cuvânt principalul izvor al cunoașterii și i-a învățat „cum” să interpreteze Cuvântul. Lecțiile Lui simple, luate din natură sau din experiența concretă a ascultătorilor Săi, dădeau un aspect practic, salvator lecțiilor Sale, deosebite de speculațiile teoretice ale oponentilor Săi.

Elev-profesor fiecare, părinte, cadru didactic, coleg, frate mai mare, prieten, soț, copil, să privim spre Isus. Dispoziția de a învăța, veșnica ucenicie asumată, ca și bucuria de a transmite, de a preda cunoștințele, experiența, dexteritățile dobândite vor schimba nu numai haloul cuvântului educație și chiar și conținutul său.

...prin el izbăvise Domnul

Cine este acest mijloc al izbăvirii? Un soldat, chiar căpetenia oștirii, dar nu în Israel, ci în Siria.

Este surprinzător raportul acesta în dreptul unui ne-iudeu, necreștin, ne-adventist. Istoria lui Naaman a încălzit inimile multor generații de elevi de toate vârstele și ea pune într-o lumină extraordinară rolul vital pe care Dumnezeu l-a hotărât omului în imensa lucrare de educație - lucrare de mântuire.

Naaman a fost mijlocul „izbăvirii” de către Domnul pentru sirieni și un proroc a fost mijlocul „izbăvirii” pentru el.

Aici este arătat un scop pe care trebuie să-l aibă în vedere educatorul și elevul. Un scop al educației, și anume să fie mijloc al izbăvirii (mântuirii).

„Prin el”

Omul sapă cu hârleț, Dumnezeu izbăvește prin om. Influențează calitatea uneltei, a mijlocului, calitatea lucrării, a rezultatului? Unul dintre

profesorii noștri, fratele Gheorghe Indricău, afirmase odată că de calitatea „canalului” depinde în mare măsură izbăvirea. Știu că afirmația

---

Ce dorește să facă Dumnezeu prin mine? Pe cine va salva astăzi Dumnezeu prin mine? Astăzi, Dumnezeu are nevoie de un popor de izbăvitori. Oameni chemați, ca Estera, tocmai „pentru o vreme ca aceasta”. Oameni care să formeze și să fie formați pentru izbăvire.

---

aceasta a scandalizat un grup mare de unelte ale izbăvirii. Se argumentează că o asemenea afirmație ar știrbi suveranitatea lui Dumnezeu, că nu-L putem face dependent pe Dumnezeu de noi în privința eficienței izbăvirii etc. Azi e o evidență, cred, că pentru cei mai mulți lucrurile stau diferit. Chiar textul biblic ne-o sugerează: „Dar omul acesta era bolnav de lepră”. Lepră. Avea ea de a face cu posibilitatea lui Naaman de a continua să fie o unealtă? Cred că acesta este rostul precizării. „Dar”, un teribil dar, el avea lepră și ea urma să-l roadă, făcând din el un canal ciuruit, care urma să fie scos din cetate.

Cum se ajunge la calificarea uneltei? Cum poți fi un din ce în ce mai apt profesor și elev? Participând la actul educației, la lucrarea mântuirii.

Un ideal

Acesta este un ideal de atins, un scop al educației. Este acesta scopul nostru? Ca părinte, educator, elev, copil, păcătos, m-am întreb: sunt eu cu adevărat o unealtă a mântuirii? Las să ajungă în țarina mea uneltele mântuirii?

Prin mine

Ce dorește să facă Dumnezeu prin mine? Pe cine va salva astăzi Dumnezeu prin mine? Moise a fost format să izbăvească un popor din Egipt. Apostolii au fost chemați ca prin lucrarea lor să fie mântuiți milioane, poate miliarde care au crezut în Isus prin cuvântul lor (Ioan 17,20), dat mai departe din generație în generație. Cine ar putea socoti astăzi câți au fost „izbăviți” prin epistolele din închisoare ale apostolului Pavel - înlănțuita unealtă? Dar prin toată lucrarea lui?

Printr-o fetiță a izbăvit Dumnezeu un bărbat care, la rândul său, era izbăvitorul poporului său.

Pentru ce îți crești copilul, pentru ce crești, copilule? Să fii mireasmă de viață spre viață? Astăzi, Dumnezeu are nevoie de un popor de izbăvitori. Oameni chemați, ca Estera, tocmai „pentru o vreme ca aceasta” (Estera 4,14). Oameni care să formeze și să fie formați pentru izbăvire.

Într-o zi, în cartea cerului va trebui să citești: „Prin omul acesta a izbăvit Dumnezeu pe...”

Nu este alternativă. Izbăvit și izbăvitor sau prada neînvățării, neștiinței, nimicului veșnic.

Să mergem la Isus ca să fim învățați și să mergem la oameni pentru a-i învăța „tot ce a poruncit El” (Matei 28,20).

Apoi va începe veșnicia, școala va continua. Pământul va fi plin de cunoștința Domnului. Vom continua să fim o carte din care ființe necăzute în păcat vor învăța. Înălțimi ale cunoașterii, pe care astăzi nici cea mai ascuțită minte nu le poate intui, se vor ivi neconștient înaintea minții elevilor veșnici.

Atunci Îl vom cunoaște așa cum este. Învățătorul va putea fi îmbrățișat și, împreună cu El, o mulțime de „izbăvitori” prin care El ne-a mântuit.

Beniamin Roșca-Năstăsescu,
director, departamentul educației

Declarație cu privire la predarea religiei în biserică și școală de către Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea

Constatând cu preocupare faptul că o bună parte din copiii și tinerii noștri au doar o cunoaștere parțială a Cuvântului lui Dumnezeu,

Recunoscând nevoia imperioasă a înarmării tinerelor generații cu acel unic scut de apărare pe care ni l-a oferit Dumnezeu pentru ultimul timp de probă,

În dorința de a mobiliza toate energiile active și latente ale bisericii în a apropia părinții și educatorii de copii și împreună de Dumnezeu prin adevărul Său și o nouă experiență cu El, pe de o parte;

Pe de altă parte, constatând că un număr însemnat dintre copiii membrilor sau membri ai bisericii adventiste participă la ora de religie coordonată de alte biserici,

Pentru a-i proteja de situațiile în care sunt supuși unor presiuni,

Pentru a îndeplini însărcinarea misionară a bisericii față de propriii noștri copii și membri,

Pentru a apăra interesele lor prin prezența în școală a profesorilor adventiști de religie,

Pentru a institui un sistem de predare a Bibliei (religiei) în biserică pe de o parte și în cadrul școlii pe de altă parte,

Comitetul Uniunii de Conferințe hotărăște următoarele:

A. Măsurile organizatorice

1) Fiecare conferință va numi un responsabil cu predarea religiei în biserică și școală, în calitate de director al departamentului de educație și inspector cu predarea religiei în școală din partea bisericii.

2) Pentru fiecare județ se va numi un pastor licențiat care să răspundă de predarea religiei în școală, care va fi membru în comisia județeană pentru învățământul religios și teologic de pe lângă inspectoratele școlare județene.

Fiecare pastor va răspunde de predarea Bibliei în biserică, în districtul său.

3) Fiecare pastor va face cunoscut și va mobiliza pe toți tinerii din

biserică să participe la orele de predare a Bibliei în biserică.

4) În ceea ce privește predarea religiei în școală, fiecare pastor va cere părinților sau elevilor care optează să facă religia în școală sub coordonarea bisericii, să aducă acest lucru la cunoștința sa până la încheierea anului școlar în curs, pentru anul școlar următor.

5) Pastorul va înainta până la 15 iulie pastorului responsabil-pe județ o listă care să conțină:

Numele, prenumele, clasa și școala solicitanților, ca și numele și calificarea persoanelor propuse să satisfacă aceste cereri în calitate de profesori de religie.

6) Responsabilul pe județ va înainta conferinței un centralizator cu propunerile de cadre didactice, iar aceasta va emite atestatele.

7) Propunerile însoțite de atestatul din partea bisericii vor fi înaintate inspectoratelor școlare județene, care vor da numirile pe post.

Cu aceste numiri, fiecare pastor se va prezenta la directorul școlii, căruia îi va înmâna și programa.

Dacă intervin dificultăți, se va apela la responsabilii pe județ, de la conferințe și uniune.

B. Materiale

1) Departamentul de educație al uniunii va pregăti următoarele materiale:

a) Programa pentru predarea Bibliei în biserică, clasele I-XII; programa pentru religie în școală, clasele I-VIII; programa pentru materiale didactice biblice la clasele IX-XII din seminariile liceale.

b) Manualele care să satisfacă cerințele acestor programe.

c) Manualele pentru profesori.

d) Material didactic ajutător.

C. Cadrele

1) Toți absolvenții Institutului Teologic, cursuri de zi, promoția 1995 și promoția 1997, fără frecvență, vor primi și atestatul de profesor de religie.

2) Se recomandă tuturor absolvenților din anii anteriori partici-

parea la un seminar psiho-pedagogic, pentru a primi calitatea de cadru didactic.

3) Absolvenții seminariilor liceale adventiste vor primi calificarea de a preda la clasele I-IV și, ca suplitori, la clasele V-VIII.

4) Se va înființa în cadrul Școlii Misionarilor Voluntari și sub egida Institutului Teologic, Școala de teologie didactică, pentru absolvenții de liceu sau licențiați, care va oferi calificarea pentru predarea religiei în biserică.

Licențiații, în măsura în care vor absolvi un seminar psiho-pedagogic, vor preda și în cadrul școlilor.

Observații

Opțiunile pentru participarea elevilor la orele de religie din școli nu se cer pe tabel în comunitate pentru a fi transmise școlilor, ci se vor da în scris de către fiecare părinte sau elev, învățătorului sau dirigintelui, anunțând despre aceasta pe pastor.

Pentru clasele I și V opțiunile pot fi date și la începutul anului școlar.

Și în cazurile în care numărul solicitanților este prea mare, se vor face eforturi pentru a onora fiecare cerere.

Profesorii vor studia cu răbdare și solitudine cu directorul școlii posibilitățile de timp și spațiu pentru realizarea programei.

Fiecare responsabil de la conferințe sau județ va participa la înstruirile anuale.

Uniunea va face disponibile fiecărui cadru didactic: programa, manualul (pe măsura apariției lui), iar responsabililor de la conferințe și județe, documentația legală existentă.

Se hotărăște, dată fiind importanța majoră a problemei, ca toți cei implicați să facă orice efort ar fi necesar pentru realizarea proiectelor amintite.

Președinte,
Nelu Dumitrescu
Director pentru educație,
Beniamin Roșca

Propuneri pentru agenda Adunării Generale a Uniunii. Potrivit regulamentului, în cadrul Adunării Generale a Uniunii se formează și un comitet de proiecte și planuri. Acesta pregătește și supune votului adunării „un document care conține 4-5 direcții vitale ale lucrării care trebuie să fie urmărite pentru următorii cinci ani de către noua echipă de conducere a uniunii și de către întreaga biserică”.

Întreaga biserică poate contribui la alcătuirea materialelor care să stea la baza lucrului în acest comitet de proiecte. Toate propunerile în acest sens se vor trimite conferinței locale, cu specificația „Pentru Agenda Adunării Generale a Uniunii”, până la data de 20 mai a.c. Conferințele vor centraliza aceste propuneri și le vor transmite uniunii.

Utrecht - o întâlnire a românilor de prefuturdeni. Sesiunea Conferinței Generale oferă o ocazie excelentă pentru întâlnirea adventiștilor de limbă română din țară și din diaspora.

Intenția unei asemenea întâlniri, așa cum a fost anunțată în scrisoarea adresată la început de an comunităților și grupelor românești din diaspora, s-a conjugat cu dorința exprimată cu diferite ocazii de unii dintre frații noștri din străinătate. La solicitarea uniunii, organizatorii sesiunii de la Utrecht ne-au anunțat că ne pun la dispoziție o sală de o mie de locuri, pentru ziua de 4 sau 5 iulie, între orele 13 și 15.

În acest program un loc însemnat va fi rezervat rapoartelor comunităților și grupărilor românești din străinătate, precum și discutării perspectivelor și proiectelor de dezvoltare a misiunii adventiste în România și în diaspora.

Pentru alcătuirea optimă a programului, reprezentanții comunităților și grupărilor românești din Diaspora sunt invitați să se anunțe cu titlul raportului pentru alocarea timpului necesar. Corespondența privitoare la acest subiect se va adresa secretariatului uniunii până la 25 mai a.c.

Suntem bucușoși și ne rugăm pentru această ocazie unică de părtășie adventă, prilej pentru reînvierea viziunii unei lucrări terminate, în care noi avem privilegiul să fim participanți.

Vești bune privind călătoria la Utrecht. La 15 martie, fișele de înscriere pentru cei care vor călători la Utrecht ca vizitatori au fost expediate. Odată cu aceasta, înscrierile au rămas definitive. Urmează să sosească invitațiile oficiale pentru formalitățile de viză.

Printr-un anunț de ultimă oră din partea organizatorilor, suntem informați că ne-a fost aprobat un număr suplimentar de locuri, în aceleași condiții (cazarea și masa pentru cele zece zile, la prețul de 250 dolari de persoană). Cei interesați se pot înscrie până la data de 30 aprilie, odată ce depun și banii, fie la uniune, fie la conferința locală. Cererile vor fi acceptate în ordinea solicitării, până la completarea locurilor.

Tabără de vară. În incinta Centrului de tineret de la Idicel Pădure (Mureș), sunt condiții adecvate pentru organizarea taberelor pentru elevi. Organizatorii de grupe pentru elevi se vor adresa departamentului de educație al uniunii (sora Elena Nicolae).

Fiecare grup trebuie să fie însoțit de cel puțin doi adulți care își asumă responsabilitatea organizării

și programului. Cazarea și masa se asigură la un preț avantajos.

Seriile vor fi următoarele: 19 - 28 iunie; 3 - 13 iulie; 17 - 27 iulie; 31 - 10 august; 14 - 24 august; 28 august - 7 septembrie; 11 - 21 septembrie.

Preoți ortodocși ajută la evanghelizare. La Darabani (Botoșani) pastorul Aron Moldovan de la uniunea română a ținut o serie de prelegeri la casa de rugăciune nou construită, la care au participat între 200-300 persoane în fiecare seară. Chiar de la prima ocazie au fost prezenți și patru preoți ortodocși cu intenția vădită de a tulbura desfășurarea prelegerilor. Cei patru, în ținuta lor preotească, au ocupat loc în rândul din față și tot timpul au făcut observații cu voce tare, în auzul sălii întregi, în legătură cu cele spuse de la amvon. La sfârșitul primei prelegeri unul din ei a urcat la amvon și a cerut să vorbească 5 minute. În cele 20 de minute cât a vorbit, a citit dintr-o carte ortodoxă de sectologie o descriere calomnioasă a bisericii adventiste. Din fericire, pastorul Moldovan, care este și profesor de istorie adventă la Institutul teologic, a răspuns cu pertință la afirmațiile mincinoase ale preotului. Polemica s-a continuat și în zilele următoare. Preoții au făcut mare agitație tot timpul, până în seara în care pastorul le-a făcut oferta unei mari sume de bani, dacă ei aduc un singur verset din Biblie care arată că Sabatul a fost schimbat. După aceea, n-au mai venit.

Rodul „colaborării” lor: în prima seară au fost doar 90 de vizitatori, dar după incidentul cu preoții, numărul lor a trecut peste

250, mergând în unele seri până la 300.

La terminarea celor nouă zile de evanghelizare, 25 de persoane s-au hotărât pentru botez și mulți alții și-au exprimat dorința de a cunoaște mai de aproape adevărul.

În Coasta de Fildes se suspendă cursurile în Sabat. Cursurile în ziua de Sabat au creat neplăceri în țările francofone din Africa. Odată cu reintroducerea claselor în ziua de sâmbătă în Franța, Coasta de Fildes se află printre țările care au adoptat această măsură.

Totuși, ca răspuns la apelurile conducerii bisericii adventiste, Ministerul Educației a scutit pe adventiști de frecventarea școlii în zilele de sâmbătă și a ordonat ca în acea zi să nu aibă loc examene. În final, Pierre Kipre, ministrul educației, a anulat cursurile de sâmbătă în toate școlile elementare și secundare.

*Adventist Review,
2 decembrie 1994*

Școală de Sabat cu potențial evanghelistic

Ca rezultat al activității evanghelice depuse de unitățile de acțiune ale Școlii de Sabat în Nigeria, în 1994 s-au alăturat bisericii 2.891 de persoane. Aplicate pentru prima dată de către Conferința Michigan, în 1987, grupele de acțiune ale Școlii de Sabat sunt mici unități (6-8 membri) care concep și realizează în comunitatea locală activități misionare. Adesea, timpul de studiu este folosit pentru a descoperi aplicații ale lecției legate de experiențele evanghelizării.

*Adventist Review,
29 decembrie 1994*

Oh, tinerii...

Un dialog necesar și permanent despre tineretul din biserică. Dileme și întrebări, răspunsuri și comentarii pe marginea preocupărilor actuale. Motive de îngrijorare și dovezi de încredere, bucurie și speranță.

Alături de soluțiile spirituale, sunt necesare și măsuri organizatorice. Care este programul departamentului de tineret privind organizarea sa?

În acești ani foarte dinamici, au fost făcute eforturi repetate de îndrumare a lucrării tineretului, prin organizarea de întruniri de instruire, motivare și orientare a conducătorilor locali, dar elanul foarte bun obținut la aceste ocazii s-a consumat repede la întoarcerea acasă, în biserică locală. Printre motivele acestei pierderi de entuziasm se numără și lipsa unei structuri specifice lucrării tineretului care să asigure conexiunea operantă între comunitatea locală și celelalte nivele ale bisericii. Din observația simplă a acestei nevoi s-a născut programul de constituire și dezvoltare a structurii departamentului de tineret. În curând, acesta va avea nevoie de recunoașterea legală, fapt ce va accelera perioada de început.

Structura care se formează este organizată pe patru nivele funcționale, fiecare dintre ele având obiective clare și distincte.

ALTAR este numele primului nivel. Cuvântul se formează din inițialele: *Asociația Locală a Tineretului Adventist din România*. **ALTAR** se compune din tinerii unei comunități locale și dispune de un comitet de conducere în fruntea căruia se află dirigintele tineretului, sprijinit de prezbiterul responsabil cu tineretul și pastorul comunității. Acest comitet face planuri de activitate care urmăresc punerea în valoare a tuturor talentelor și disponibilităților tineretului bisericii.

Prietenii noștri neadventiști participă în calitate de membri asociați. Statutul **ALTAR** a fost deja votat de comitetul uniunii în luna octombrie 1994. În diferite comunități, organizația locală a început să funcționeze spre bucuria și folosul întregii biserici. Programele stabilite acoperă trei domenii de bază: dezvoltare personală și devoțiune, lucrare misionară și activități sociale și recreative.

ATAD este al doilea nivel al structurii, iar numele se compune din inițialele *Asociației Tineretului Adventist din Districtul...*. Aici noțiunea de district este mai extinsă decât aceea de district pastoral. Districtul misionar este folosit ca model. Fiecare diriginte de tineret din acest teritoriu este membru al comitetului **ATAD**. Rolul **ATAD**-ului este acela de verigă de comunicare între conferință și comunitatea locală. El mai servește și ca centru de instruire a liderilor și mobilizare a tineretului din comunitățile constituente.

ACTA este nivelul corespunzător conferinței. Numele vine de la *Asociația pe Conferință a Tineretului Adventist*. Fiecare responsabil **ATAD** este membru în comitetul **ACTA**. Conducerea este asigurată de directorul departamentului de tineret. Comitetul conferinței numește și un număr de pastori pentru tineret, iar aceștia fac parte din acest comitet. Președintele conferinței este membru din oficiu și primul sfătuitor al directorului.

ANTAR este numele *Asociației Naționale a Tineretului Adventist din România*. Responsabilul comitetului **ANTAR** este directorul departamentului de tineret de la uniune, iar președintele uniunii este membru din oficiu și principalul sfătuitor al directorului. Directorii de tineret de la conferințe, împreună cu trei pastori și trei responsabili **ATAD**, completează acest comitet. Parțial, acest nivel funcționează deja de câțiva ani de zile, iar rezultatele încurajează la completarea acestei structuri.

Cele patru nivele vor asigura o structură eficientă, dar care este atitudinea liderilor și a tineretului față de această organizare?

Redăm în continuare conținutul *Declarațiilor de misiune* a participanților la Seminarele de formare a liderilor de tineret de la Alexandria, Pitești și Craiova. Deținem și declarațiile celorlalte conferințe, dar cele publicate sunt cele mai recente pe care le avem.

Declarație de misiune

Subsemnații, reprezentanți ai slujitorilor tineretului din cadrul Conferinței Oltenia, comunitățile județului Teleorman, cu ocazia sesiunii de seminare pentru formarea liderilor de tineret, desfășurată la Alexandria în zilele de 11 și 12 februarie 1995, sub conducerea fraților Ion Buciuman - director de tineret la uniune - și Romulus Chelbegean - director de tineret la conferință - în numele tuturor delegaților lucrării cu tineretul și al tuturor tinerilor prezenți, însuflețiți de soliile prezentate, formulăm și supunem votului adunării următoarea **declarație de misiune**, ca „o carte de aducere aminte... scrisă înaintea Domnului pentru cei ce se tem de Domnul și cinstesc Numele Lui” (Mal. 3,16):

1. Vom manifesta o atitudine de încredere, acceptare, un spirit deschis în colaborarea cu frații noștri reprezentând toate categoriile de vârstă.
2. Vom folosi nediscriminatoriu pe tinerii comunității, ajutându-i să-și descopere și să-și valorifice talentele.

3. Vom depune un efort deosebit pentru integrarea tinerilor veniți în comunitate, găsind fiecăruia locul potrivit în trupul lui Hristos.

4. Vom folosi potențialul local pentru a crea programe de tineret de calitate, cât mai variate și adecvate nevoilor tinerilor, așa încât să se simtă bine în biserică și să simtă bucuria de a trăi pentru Dumnezeu.

5. Vom pune la dispoziția lucrării toate posibilitățile noastre materiale și spirituale, pentru a grăbi revenirea Mântuitorului.

6. Ne vom strădui să creăm și să păstrăm la fiecare întâlnire cu tinerii o atmosferă în care Duhul Sfânt să-și poată desfășura lucrarea Lui, pregătind caractere pentru cer.

7. Vom organiza tineretul din comunitățile noastre și vom constitui câte un ALTAR oriunde acest lucru va fi posibil, asigurând pe această cale un cadru optim de dezvoltare și acțiune pentru toți tinerii noștri.

Pastor, Cornel Toma (Alexandria),
Prezbiter, Daniel Petreacă (Plosca 3),
Diriginți tineret, Viorel Pătrana (Peretu),
Domnica Dragonu (Cervenția), Daniel
Diaconu (Țigănești).

Declarație de misiune

Noi, subsemnații, în calitate de reprezentanți ai tineretului adventist din Conferința Oltenia, comunitățile județelor Dolj, Gorj, Mehedinți (parțial Olt), cu ocazia sesiunii de seminarii pentru formarea liderilor de tineret ținută la Craiova în zilele de 4 și 5 martie, sub conducerea fraților Ion Buciuman și Romulus Chelbegean, sensibilizați de soliile prezentate, formulăm pentru a supune votului adunării generale următoarea **declarație de misiune**:

1. Vom informa comitetul comunității și comitetul tineretului la nivelul local despre materialele prezentate la această sesiune.

2. Vom organiza un ALTAR în fiecare comunitate.

3. Vom elabora programe constructive, atractive, variate, adecvate vârstei, pentru ca tinerii să nu părăsească biserica și să nu se plictisească.

4. Vom începe proiecte pe termen lung și scurt, evitând improvizările.

5. Vom organiza cursuri și seminare de formare, instruire, educare (muzică-dirijat, orientare și inițiere profesională, creație, etc.), invitând în acest scop, pe baza unui plan, persoane autorizate din biserică.

6. Vom promova atitudini de dezvoltare a identității tinerilor și de integrare a lor în viața de organizație.

7. Vom promova colaborarea între generații.

8. Vom organiza o diaconie a tineretului pentru a crea și menține a bună părtășie, în special pentru prietenii de adevăr și cei nou-botezați, tinerii „căldicei”, familiile tinere sau în curs de formare.

9. Vom organiza grupe de rugăciune ale tineretului.

10. Vom îmbunătăți pregătirea noastră ca lideri de tineret, pentru a putea oferi un counseling competent.

11. În scopul organizării de tabere reușite în natură, vom face ceea ce depinde de noi, pentru a da în folosință Centrul de tineret de la Rucăr (Argeș).

12. Vom căuta posibilități de finanțare și autofinanțare a ALTAR-ului pentru a crea o bază materială proprie (cărți, discuri, casete audio-video, aparatură).

13. Propunem ca adresele tuturor diriginților de tineret din conferința noastră să constituie o bază de date la dispoziția departamentului de tineret.

S. Buciuman (Tr. Severin), N. Șerban (Craiova), N. Ruja (Pelișor), N. Dina (Corabia), I. Puțoreanu (Craiova), R. Chelbegean (Conferință).

Declarație de misiune

Subsemnații, în calitate de reprezentanți ai tineretului adventist din Conferința Oltenia, comunitățile județelor Olt, Vâlcea și Argeș, cu ocazia sesiunii de seminar pentru formarea conducătorilor de tineret ținută la Pitești în zilele de 18 și 19 februarie 1995, sub conducerea fraților I. Buciuman și R. Chelbegean, însuflețiți de soliile prezentate, formulăm și supunem adunării generale următoarea **declarație de misiune**:

1. Vom reconsidera atitudinea noastră față de tineretul bisericii, considerându-l un potențial valoros și investind în el întreaga noastră înțelegere și iubire frățească.

2. Vom organiza urgent noua structură ALTAR, ATAD, ACTA, pe teritoriul care revine responsabilității noastre.

3. Vom organiza urgent o întâlnire de informare, organizare, spiritualizare, pe baza materialului tezaurizat în inima noastră în prezenta ocazie.

4. Vom deveni prietenii tuturor tinerilor, grăbindu-ne să-l reanimăm spiritual pe „Eutihul” generației noastre.

5. Vom păstra o legătură mai eficientă pe linia comunitate-district-conferință, în ambele direcții.

6. Ne vom lua timp special pentru a ne specializa și a practica în mod nediscriminatoriu counselingul pentru tineret.

7. Ne vom strădui să avem o cât mai bună organizare a programelor de tineret, făcându-le spirituale, variate, interesante, în așa fel încât tinerii să poată fi conduși spre ceruri, fără să se piardă și fără să se plictisească.

8. Vom cultiva o bună relație pe linia pastor-prezbiter-diriginte-comitet al tineretului.

9. Vom veghea asupra păstrării standardelor biblice ale bisericii adventiste.

10. Vom acorda o deosebită atenție integrării și păstrării tinerilor nou-veniți în biserică.

11. La întâlnirile de tineret vom cultiva o atitudine plină de dăruire, o atmosferă în care Duhul lui Dumnezeu să poată rămâne permanent prezent, pentru a-și desfășura lucrarea de modelare de caractere.

12. Propunem publicarea prezentei declarații într-una dintre publicațiile bisericii adventiste la nivel național.

Daniel Stanciu (pastor, district Vâlcea II); Viorel Unteșu (pastor, district Curtișoara); Emil Preda (prezbiter, Curtișoara); Daniel Șopârlă (prezbiter, Vaideeni II); Irina Dincă (diriginte tineret, Caracal); Teodor Badea (diriginte tineret, Rm. Vâlcea I); Mihai Ungureanu (diriginte tineret, Pitești I).

Ion Buciuman, director, departamentul de tineret

Cine riscă, nu câștigă

O veche zicală din popor sună astfel: Cine nu riscă, nu câștigă! Această cugetare, probabil o concluzie de viață a multora, are valabilitate în special în domeniul afacerilor. Cine nu este întreprinzător, cine nu investește, cine nu-și ia riscul nereușitei asupra sa nu va câștiga niciodată. Această lecție este subliniată și de Biblie în parabola talanților (Matei 25,14-30). Servul care n-a riscat nimic, îngropând talantul, n-a câștigat nimic, ba chiar a și pierdut totul. Servii care au riscat, investind talanții în marfa pe care apoi au schimbat-o din nou în bani, repetând ciclul de câteva ori, au câștigat... posibilitatea de a sluji la o treaptă mai înaltă a răspunderii (Vezi *Testimonies*, vol.5, pag. 510).

Există însă un domeniu în care zicala nu mai este valabilă: sănătatea. Aici, cine nu riscă, câștigă!

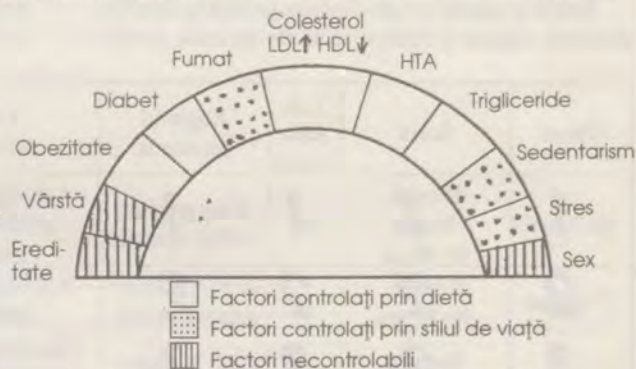
Și, ca să ne convingem că, în domeniul sănătății, lucrurile stau invers cu privire la risc și câștig, să analizăm puțin noțiunea de *factor de risc*, luând ca model de studiu boala numită *ateroscleroza*.

Ateroscleroza este o boală a arterelor care se caracterizează prin depunerea în peretele arterial de grăsimi (în special colesterol), hidrocarbonate (glucide), componente sanguine (monocite și trombocite), țesut fibros și calciu. Arterele își pierd astfel elasticitatea și își îngustează lumenul (diametrul util). În funcție de sectorul afectat în mod predominant, ateroscleroza poate avea manifestări cerebrale (unele forme de accidente vasculare), coronariene (cardiopatia ischemică) în special au fost descriși mai mulți factori de risc, dintre care principale sunt: *hipercolesterolemia* (colesterol peste 200-220 mg% în sânge* și în special colesterolul tip LDL), *hipertensiunea arterială* (peste 160-195 mm Hg), *fumatul*, *hipertriglicerimie* (trigliceride peste 170 mg% **), *diabetul zaharat*, *obezitatea* (depășirea cu 20% a greutateii ideale), *sedentarismul* (ac-

tivitate fizică insuficientă), *stresul și tipul de personalitate* (tipul A, caracterizat prin agresivitate, ambiție, competitivitate, tendința de a face în timp scurt cât mai multe lucruri, de a fi angajat deseori în situații conflictuale, are după unii*** un risc de 2 ori mai mare de a face ateroscleroză), *vârsta* (peste 35 de ani la bărbați și 50 de ani la femei), *sexul* (mortalitatea prin boli coronariene între 35 și 44 de ani este de 5,2 ori mai mare pentru bărbați decât pentru femei, iar între 65 și 74 de ani este de 2, 4 ori mai mare) și *ereditatea* (părinți, bunici, unchi cu ateroscleroză clinic manifestată sau moarte subită, mai ales înainte de vârsta de 60 de ani).

Interesant de observat este faptul că, în timp ce trei din acești factori nu pot fi influențați (vârsta, sexul și ereditatea), ceilalți opt pot fi influențați. Cu excepția stresului, a sedentarismului și a fumatului, ceilalți cinci factori pot fi controlați prin dietă (H.Diehl în *To Your Health*, pag. 28).

Pentru ateroscleroză în general și pentru bolile coronariene (cardiopatia ischemică) în special au fost descriși mai mulți factori de risc, dintre care principale sunt: *hipercolesterolemia* (colesterol peste 200-220 mg% în sânge* și în special colesterolul tip LDL), *hipertensiunea arterială* (peste 160-195 mm Hg), *fumatul*, *hipertriglicerimie* (trigliceride peste 170 mg% **), *diabetul zaharat*, *obezitatea* (depășirea cu 20% a greutateii ideale), *sedentarismul* (ac-

Factori de risc în bolile coronariene. Cu cât un factor se află mai spre vârful arcului, cu atât este mai mare contribuția lui la producerea bolii.

* Unii consideră valoarea ideală a colesterolului după formula $100 + \text{vârsta}$, dar nu mai mult de 160 mg%.

** Alții consideră valoarea normală maximă 150 mg%.

***Heart Talk, *Preventing and Coping with Silent and Painful Heart Disease* (1987), pag. 60.

Vă propunem în continuare două teste. Primul este un test clasic, întocmit de Michigan Heart Association pentru evidențierea factorilor de risc ai aterosclerozei. Al doilea test, denumit *Testul inimii*, apreciază riscul pentru un infarct de miocard și accidente vasculare cerebrale.

Înainte de aceste două teste, este

nevoie să precizăm ce înseamnă greutatea ideală. Vom prezenta un tabel cu trei rânduri de valori ale greutății în kilograme, în funcție de înălțime, separat pentru bărbați și pentru femei. Primele două valori reprezintă greutatea ideală după autorii cei mai stricți (*Metropolitan Life Insurance Corporation*, 1959) și cei mai indul-

genți (*Health and Nutrition Examination Survey*, Hanes I, 1979).

Recomandarea noastră este de a lua media acestui interval, cifră care corespunde de fapt tabelelor studiului *Build and Blood Pressure Study*, 1953, cifră pe care o vom trece în tabel ca pe a treia valoare, ea fiind aproximativ media.

Greutățile ideale, conform următoarelor 3 studii (Surgeon General's Report on Nutrition and Health, pag. 282-283)

BĂRBAȚI

Înălțimea în centimetri (fără pantofi)	Tabelele Metropolitan 1959	Tabelele Hanes I 1979	Build and Blood Pressure Study 1959
156	50-52	-	60
159	52-57	66	62
162	53-59	68	64
164	54-60	73	66
167	56-62	72	68
169	58-64	75	70
172	59-66	78	72
174	61-68	79	73
177	63-69	79	76
179	65-72	83	78
182	67-74	85	80
185	68-76	88	82
187	70-78	92	84
190	73-81	92	86
192	75-83	-	89

FEMEI

Înălțimea în centimetri (fără pantofi)	Tabelele Metropolitan 1959	Tabelele Hanes I 1979	Build and Blood Pressure Study 1959
146	43-48	58	54
149	44-49	59	56
151	45-51	62	57
154	47-52	63	59
156	48-54	64	60
159	49-55	64	62
162	51-57	67	63
164	53-59	68	65
167	54-61	71	67
169	56-63	71	68
172	58-65	72	70
174	60-67	78	73
177	62-68	-	75
179	64-70	-	77

Pentru a calcula cu cât depășim greutatea ideală în procente, scădem greutatea ideală din cea reală, iar dife-

rența o împărțim la greutatea ideală și o înmulțim cu 100. Și acum primul test.

Vârsta	Sexul	T.A. (cifra de sus)	Regimul alimentar	Felul activității	Număr de țigări/zi	Greutate	Ereditate
10-20 ani	Femeie înainte de 40 ani	10	Fără grăsimi solide animale	Activitate fizică profesională intensă	Nefumător	1,5 kg peste normal	Fără părinți, bunici cu boală cardiacă
21-30 ani	Femeie, 40-50 ani	12	cu 10% grăsimi solide animale	Activitate fizică moderată	Fumător cu pipă	Până la 2,5 kg peste normal	1 părinte bolnav după 60 ani
31-40 ani	Femeie după 50 ani	14	cu 20% grăsimi solide animale	Muncă sedentară, activitate intensă de destindere	10 sau mai puțin	3-10 kg peste normal	2 părinți bolnavi după 60 ani
41-50 ani	Bărbat	16	cu 30% grăsimi solide animale	Muncă sedentară, act. moderată	Până la 20	11-17,5 kg peste normal	1 părinte bolnav până la 60 ani
51-60 ani	Bărbat corpulent (supraponderal)	18	cu 40% grăsimi solide animale	Muncă sedentară, act. ușoară	Până la 30	18-25 kg peste normal	2 părinți bolnavi până la 60 ani
peste 61 ani	Bărbat obez	20 și peste	cu 50% grăsimi solide animale	Absență totală a activității fizice	40 sau mai mult	26-33 kg peste normal	2 părinți și un bunic bolnav până la 60 ani

Test întocmit de „Michigan Heart Association”

Pentru a ne putea încadra corect în tabel este nevoie de câteva explicații:

1. În coloana II, la **sex, bărbat corporulent** înseamnă că greutatea reală depășește cu 1-19% greutatea ideală, iar **bărbat obez**, înseamnă o depășire cu cel puțin 20%.

2. În coloana III, dacă avem **tensiunea arterială** maximă 10,5, rotunjim la cifra anterioară, adică la 10; dacă avem 12,5, la 12; dacă avem 13, la 14; 15, la 16.

3. În coloana IV, **regimul alimentar**: **Fără grăsimi solide animale** înseamnă (vegetarian pur (vegan); cu 10% înseamnă lacto-vegetarian, dar fără unt și brânzeturi fermentate și cu smântână puțină; cu 20% înseamnă lacto-ovo-vegetarian; cu 30% înseamnă și carne 1-3 ori pe săptămână; cu 40% înseamnă carne de cel puțin 4 ori/săpt., iar cu 50% înseamnă carne la fiecare masă sau de peste 4 ori pe săptămână, dar foarte grasă.

În coloana V, **felul activității**, la prima rubrică intră cei a căror profesie presupune activitate fizică intensă fie prin deplasări (în pas vioi sau alergător), fie prin activitate cu brațele (săpat, fierărie, dulgherie, etc. sau sportivi). La a doua rubrică intră mersul mai lejer (poștaş), lucrări de tâmplărie, spălat pe jos sau rufe, etc. și gimnastica intensivă zilnic 30-40 minute. La a treia rubrică intră orice muncă de birou și gospodinele, dacă se face gimnastică de cel puțin 3-4 ori/săpt. câte 30-40 minute. La rubrica a patra intră sedentarii care merg pe jos minim 2 km/zi și execută diferite lucrări pe lângă casă și în casă. La rubrica a cincea intră cei care nu execută decât activități ușoare, cum ar fi spălatul pe corp, îmbrăcatul și dezbrăcatul, plimbări de voie, etc. La ultima rubrică intră cei limitați la pat.

Interpretarea testului pentru evidențierea factorilor de risc ai aterosclerozei. Din fiecare coloană alegeți cifra care corespunde situației dvs. Suma celor 8 cifre va fi interpretată după următorul indicator:

- 6-11 puncte** risc foarte scăzut
- 12-17 puncte** risc scăzut, sub medie
- 18-24 puncte** risc mediu
- 25-31 puncte** risc ușor crescut
- 32-40 puncte** risc crescut
- 41-62 puncte** risc foarte crescut

În caz că punctajul depășește 24, de puncte, interveniți prompt prin controlul periodic al tensiunii arteriale, prin modificarea regimului alimentar, prin scăderea greutății și prin renunțarea la fumat.

Iată și *al doilea test*. Primul test nu ia în calcul câțiva factori de risc: colesterolul și trigliceridele (deși aceste constante sanguine depind de alimentație), diabetul zaharat și stresul (pulsul în repaus fiind un semn al condiției fizice).

Adunați scorul de la fiecare factor de risc și obțineți un scor total pe care îl putem interpreta astfel:

Scor final   *Semnificație*

0-6 ideal Apariția unei boli cardiace sau a unui accident vascular cerebral (AVC) este extrem de improbabilă, mai ales dacă nivelul colesterolului este sub 180 mg%.

7-14 risc scăzut Șansele de apariție a unei boli cardiace sau a unui AVC sunt cam a treia parte din incidența medie a acestor boli.

15-22 Risc mediu Riscul pe care-l are marjoritatea populației. În România, din 100 de oameni care mor într-un an, 60 mor prin boli de inimă și AVC. Aceasta este o medie de trecere... dar pe care nu ne-o dorim.

23-30 Șansele de apariție a bolilor cardiovasculare sunt cam de 3 ori mai mari decât media. Intervenția promptă este imperativă! Puteți scădea scorul total cu 4-6 puncte în 4-8 săptămâni, făcând să scadă colesterolul și tensiunea arterială prin modificări semnificative în dietă.

30-38 Pericol Șansele de a face un infarct de miocard sau un AVC sunt de 4-6 ori mai mari decât media sau de 50 de ori mai mari decât grupa *Ideal*. Controlați medicul curant, fixați-vă ținte concrete și porniți de urgență la acțiune. În 4-6 săptămâni, scorul total să scadă cu 4-6 puncte prin schimbări radicale în stilul de viață: dietă, mișcare, stres. Nu intrați în panică. Efectele schimbărilor se vor vedea în curând. Veți fi uimiți dvs. și vă veți uimi familia și chiar pe medicul dvs. În concluzie, veți lua media de trecere! Să ne mai jucăm o dată cu titlul: *Riscați și veți câștiga...*

dr. Constantin Dimu, director
departamentul de sănătate

Testul inimii (H.Diehl în To your Health p.32-34)

Factorul de risc	Nivelul de risc și scorul								
	0	1	2	3	4	5	6	7	8
Colesterol mg%	sub 160	160-179	180-199	200-219	220-239	240-259	260-279	280-299	300 și peste
Tensiunea arterială mm Hg	sub 110	110-119	120-129	130-139	140-159	160 și peste	—	—	—
Fumat nr. țigări/zi	Deloc	Până la 5	5-9	10-19	20-29	30 și peste	—	—	—
Greutate corporală în plus %	0-4 %	5-9 %	10-14 %	15-19 %	20-29 %	30 % și peste	—	—	—
Trigliceride mg %	sub 100	100-149	150-249	250-349	350 și peste	—	—	—	—
Diabet zaharat durată	Deloc	sub 5 ani	5-10 ani	Peste 10 ani	—	—	—	—	—
Pulsul de repaus nr. bătăi/min	Sub 56	56-62	63-69	70-80	80 și peste	—	—	—	—
Stres (încordat)	Arareori	De 3 ori pe săptămână	De 2-3 ori/zi	Încordat și agitat	În tratament cu tranchilizante	—	—	—	—

Sfârșit de cale

Iancu Pașcu

La data de 11 februarie și-a încheiat alergarea fr. Iancu Pașcu din comunitatea Pângărați, unul din bătrânii pionieri ai bisericii adventiste din zona Neamțului.

A trăit 99 de ani, din care 68 ca membru al bisericii. A fost închis pentru credință, îndeplinind de-a lungul anilor diferite slujbe în biserică, printre care și cea de prezbiter.

Vilhelmina Ghioaldă

Născută la 11 august 1906, sora Vilhelmina Ghioaldă a fost cunoscută ca o adevărată mamă în Israel. A trăit dăruindu-se familiei și slujind Mântuitorului ei. A adormit în Domnul la 10 decembrie 1994, la Gostinu, Giurgiu.

Rozalia Pasztor

Născută la 24 martie 1924 la Buza (Cluj) și căsătorită în 1953 cu Peter Pasztor, Rozalia Pasztor a cunoscut solia adventă în 1956 și a primit botezul în anul 1958, în comunitatea Sic. O misionară curajoasă și gata să slujească unde este nevoie, a fost mulți ani prima diaconesă. Cei patru copii sunt membri ai bisericii. După o lungă suferință, a adormit în Domnul la 10 septembrie 1994.

Maria Cioriciu

S-a născut la 17 aprilie 1915 la Berești, Galați. Pe când Maria avea șase ani, mama ei a devenit adventistă, conducând la Domnul alte 46 de persoane. A intrat de tânără în biserică, fiind un timp colportoare, ca și diaconesă.

A fost mamă a patru copii: Olimpia (Safciu), Paul, care este medic și poet, iar alți doi au murit foarte mici.

Pe deplin satisfăcută de roadele spirituale în viața urmașilor, merge la odihnă după o suferință lungă și grea, la data de 27 ianuarie 1995.

Dorina Manea

De origine din Cerașu, Prahova, unde s-a născut la 4 iulie 1943, botezată în anul 1963, s-a stabilit prin căsătorie la Gherghița, Prahova, în 1965.

La data de 7 septembrie 1994 a pierit într-un teribil accident de mașină. Rămân în urmă soțul, Aurică Manea, și cei trei copii, toți în biserică.

Mirela Badea

Membră a comunității „Dynamis” - București, născută la 17 iunie 1961 în Târgoviște, singurul copil al familiei Emilian Badea, Mirela

Badea studiază muzica la Târgoviște și apoi la Sibiu și București, iar la 10 iunie 1978 încheie legământul cu Dumnezeu prin botez.

Reîntorcându-se în orașul natal, lucrează ca profesor de pian, activând alături de tatăl ei la organizarea formațiilor corale în mai multe localități dâmbovițene. În comunitate activează ca dirijor și diriginte de tineret, punând suflet și dragoste în tot ce întreprinde, participând la numeroase ocazii de evanghelizare, tabere de tineret, concursuri.

În 1992 devine studentă la Academia de Muzică din București, fiind apreciată și iubită de colegi și profesori.

La 28 noiembrie 1994 moare într-un accident de circulație - la fel ca și tatăl ei, în 1986.

Dorința de desăvârșire atât pe plan intelectual, cât și pe plan spiritual - întreruptă aici pentru o vreme - poate să continue în veșnicie prin credința în Cel care este Viața.

Ana Chircă

Ana Chircă s-a născut la Băduleasa, Teleorman, la 24 iulie 1939, și a încetat din viață la 6 noiembrie 1994, la Tudor Vladimirescu-Salcia, Teleorman, după o grea suferință. Rămân în urmă cei doi copii, Mariana și Dan.

Ioan Balog

Născut la 7 iulie 1953, la Fântânele (Bistrița-Năsăud), căsătorit, tată a trei fetițe (de 10, 7 și 4 ani), fr. Ioan Balog a fost prim-diaconul comunității Fântânele și un bărbat respectat în biserică și în localitate. A decedat la 19 ianuarie 1995 la Beclean, Bistrița-Năsăud.

Lucian Daniel Matei

Născut la 3 august 1977, membru de doi ani al Comunității Cristian (Sibiu), Lucian Daniel Matei s-a dezvoltat ca un tânăr amabil și doritor să ajute pe oricine. La numai 17 ani, a murit într-un tragic accident, la data de 18 decembrie 1994.

Făgăduințele apropiatei reveniri a Mântuitorului și revederii cu fiul lor la învierea celor drepti sunt singura mângâiere a familiei lovite de această nenorocire.

Ștefan Ganea

Născut la 1 ianuarie 1933 într-o familie adventistă, Ștefan Ganea a devenit de tânăr membru al bisericii, comunitatea Herghelia, Mureș. A fost cunoscut ca un sprijin al săracilor și al celor în nevoie. Mai bine de douăzeci de ani a fost presbiter al comunității Herghelia.

Și-a pierdut viața în mod tragic, în dimineața zilei de 1 februarie 1995, într-un accident de muncă pe șantierul Centrului de sănătate care se ridică în apropierea satului său.